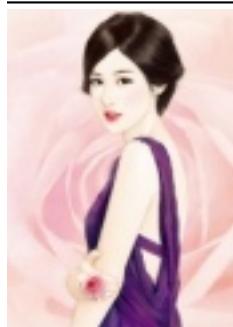


Yêu Nữ Và Đại Ma Đầu

Contents

Yêu Nữ Và Đại Ma Đầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11: Phiên Ngoại Thiên	24

Yêu Nữ Và Đại Ma Đầu



Giới thiệu

[Chi nhất] Yêu Nữ và Đại Ma Đầu Thể Loại: Cổ Đại, Ngôn Tình, Sủng, Giang Hồ. Nàng sau một ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nu-va-dai-ma-dau>

1. Chương 1

Trên con đường rừng , một cỗ xe ngựa xa hoa , bên ngoài được may bằng vải vàng , rèm kim tuyến , do hai con tuần mã kéo xe , theo hướng kinh thành thẳng tiến

Đánh xe là một nam tử trẻ tuổi, y vận một thân lục y, gương mặt thư sinh, nhưng lại lạnh lùng, khí thế áp người, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật tầm thường, trong xe hai nữ tử đang ngồi, một người vận

hồng y, khuôn mặt thanh tú, đang chuẩn bị pha trà, một người khác vận bạch y, nàng tựa người vào thành xe, nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên xe ngựa dừng lại, bên ngoài truyền vào tiếng của lục y nam tử

“tiểu thư, phía trước có một người nằm bất tỉnh”

“đi xem xem” bạch y nữ tử mắt cũng không mở chỉ nhẹ nhàng mở miệng

“vâng thưa tiểu thư”

Lục y nam tử tiến lại gần người nằm trên mặt đất, lật người y lại, thì phát hiện thì ra là một nam tử, khuôn mặt mặc dù tái nhợt do bị thương nhưng vẫn không che được gương mặt anh tuấn của y, nếu so với giang hồ tứ đại mỹ nam có hơn chứ không kém đâu nha, y vận một bộ hắc y, trên người đều bị thương, hơn nữa hình như còn trúng độc, dù vết thương nặng nhưng mà người này vẫn chưa bất tỉnh, ý thức vẫn còn mơ hồ.

“tiểu thư là một nam nhân, hẳn đang bị thương nặng cần được chữa trị” lục y nam tử hướng trong xe gọi lớn.

Lúc này hắc y nam tử nằm trên mặt đất vì tiếng gọi của hắn mà bừng tỉnh lại một lúc, y nhìn theo hướng lục y nam tử, thì thấy có một chiếc xe ngựa, trên xe một hồng y nữ tử bước xuống, sau đó đưa tay về phía rèm xe vén lên, tay còn lại đỡ lấy một bàn tay thon dài từ trong xe vươn ra, từ trong xe một bạch y nữ tử bước xuống, cái gì mà “khuyên quốc khuyên thành”, cái gì mà “chim sa cá lặn”, cái gì mà thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vô lâm đệ nhất mỹ nữ, nếu so với nàng đều thua xa, hắc y nam tử đã từng gặp qua hai vị mỹ nhân đẹp nhất thiên hạ và vô lâm, nhưng mà giờ đây hắn mới biết, nàng so với hai người kia còn đẹp hơn vạn lần, gương mặt trắng hồng, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đen to tròn, trong suốt như nước hồ thu, nàng vận một thân bạch y đơn sơ giản dị, nhưng vẫn không làm giảm đi vẻ đẹp của nàng, ngược lại càng tăng thêm vẻ đẹp thuần khiết của nàng, nàng giống như tiên nữ thuần khiết trong sáng, thân hình nàng mỏng manh, yếu đuối, dường như chỉ cần có một cơn gió thoảng qua là có thể thổi bay nàng, khiến cho người ta nhìn thấy vô thức muốn bảo vệ. Nàng thật sự rất đẹp a, trong đầu hắc y nam tử hắn giờ đây không hiểu sao chỉ có duy nhất một ý nghĩ “hắn muốn bảo vệ nàng, không cho bất cứ ai làm thương tổn nàng, nếu được hắn càng muốn đem nàng buộc chặt bên cạnh mình cả đời, để được chăm sóc yêu thương nàng, nhưng mà bây giờ hắn lại không biết mình có thể qua khỏi hôm nay được hay không thì làm sao mà..., vì vậy hắn đã bác bỏ đi suy nghĩ của mình”.

“các người là ai” mặc dù vậy nhưng hắn vẫn không thể không cảnh giác dù sao họ cũng là người lạ, nhưng không hiểu sao hắn lại không hề có chút tia đề phòng nào đối với nàng cả.

“người qua đường, công tử người bị thương rất nặng” bạch y nữ tử nhẹ giọng trả lời, giọng của nàng nghe thật êm tai, khiến cho người ta bất giác như chìm vào, trong nhất thời không tài nào rút ra được.

“ta biết, ta là kẻ sắp chết, không cần cô nương quan tâm tổn sức vì ta” hắn cười mỉa mai, bản thân trúng thất mệnh tán, không còn sống được bao lâu nữa, thì làm sao có thể trong lòng mong gì chứ.

“công tử đừng nói như vậy, con kiến còn muốn sống, thì huống chi là con người, làm người đứng nên quá bi quan, ông trời sẽ không tuyệt đường người đâu” bạch y nữ tử nhẹ giọng an ủi

“ta trúng thất mệnh tán, không còn sống được bao lâu, bản thân ta hiểu rõ, cô nương không cần phải an ủi ta” hắn lại cười khổ.

“thế công tử trúng thất mệnh tán được bao lâu rồi” thất mệnh tán, một trong giang hồ thập đại kỳ độc, cái này nàng biết nha, nhưng bất quá nếu hắn trúng không quá năm ngày thì nàng có thể cứu hắn nha, nếu không chẳng phải danh hiệu Ngọc Diệp thần y của nàng sẽ đem xuống sông sao

Nàng Vũ Ngọc Tuyết, chính là Ngọc Diệp thần y danh trấn giang hồ, đại tiểu thư của Lăng Vân sơn trang, nơi mà người khắp thiên hạ không ai không trọng, không ai không nể, và không ai không sợ, hắn lần này xem ra gặp may rồi, ai bảo thúc thúc và gia gia của nàng đều là thần y nổi tiếng một thời làm gì, thúc thúc nàng còn là thiên hạ đệ nhất thần y, trong thiên hạ không có bệnh gì hay độc gì mà thúc thúc không trị được, nàng thì lại được chân truyền từ thúc thúc, cho nên cũng không kém đâu nha.

“ta trúng độc đến nay đã ba ngày” hắn thành thật trả lời, không hiểu sao trước mặt nàng hắn lại không thể nói dối.

“vậy thì vẫn còn cứu được” nói xong Ngọc Tuyết từ trong tay áo ra một ngân châm nhắm ngay nguyệt đạo trên đầu của hắc y nam tử mà ghim vào.

“nàng...” hắc y nam tử chưa kịp phản ứng chỉ kịp kinh hô một tiếng lập tức chìm vào hôn mê.

“tiểu thư, người định cứu hắc y nam tử” hồng y nữ tử bên cạnh hỏi.

“các người không thấy thanh kiếm hắc y nam tử sao, bộ các người không nhận ra thanh kiếm đó sao”

“đó ...đó không phải là Nhất Tịch kiếm sao” lục y nam tử giờ phút này bắt đầu chú ý vào thanh kiếm, từ nãy giờ y chỉ lo để ý hắc y nam tử mà không hề quan tâm đến thanh kiếm bây giờ nhìn lại y lập tức ngơ ra.

“Nhất Tịch kiếm chẳng phải trấn môn chi bảo của Thiên Long giáo, là bảo kiếm của Giáo chủ Thiên Long giáo, Hoàng Ngự Long sao” hồng y nữ tử cũng có phản ứng không kém.

“nếu ta đoán không lầm, hắc y nam tử chính là Hoàng Ngự Long, giáo chủ của Thiên Long giáo, còn về việc tại sao hắc y nam tử bị thương thì tạm thời không biết, Y Thanh dìu hắc y nam tử lên xe ngựa đi” Ngọc Tuyết cười nhẹ nhàng nói, sau đó ra lệnh cho lục y nam tử.

“tiểu thư không lẽ chúng ta mang hắc y nam tử đến tướng phủ luôn sao, như vậy có được không” hồng y nữ tử lo lắng hỏi.

“Y Hồng yên tâm đi, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm, Y Thanh còn đứng đó làm gì mau đi” Ngọc Tuyết cam đoan chắc chắn.

“vâng thưa tiểu thư” hai người thấy tiểu thư đã chắc chắn như vậy cũng không nói gì thêm, dù gì từ trước đến giờ, những việc tiểu thư muốn làm ngay cả mấy vị lão nhân gia cũng không thay đổi được hướng chỉ là bọn họ.

Suốt chặng đường đến kinh thành Ngọc Tuyết đều tự tay chăm sóc cho Hoàng Ngự Long, tự tay châm cứu cho y uống thuốc, Hoàng Ngự Long cũng có tỉnh lại vài lần, y đều biết được những việc làm của nàng, y cũng từng hỏi nàng tại sao lại cứu y, tại sao lại đối xử tốt với y, nàng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười đáp cứu người là chuyện nên làm, hướng hồ ta là đại phu, người xưa có câu “lương y như từ mẫu” đây là chuyện nên làm, công tử không cần phải để tâm

Không hắc y nam tử là phi thường để tâm, hắc y nam tử không cần biết người khác nghĩ hắc y nam tử như thế nào nhưng chỉ cần nàng nghĩ tốt về hắc y nam tử, cứ như vậy ở bên cạnh hắc y nam tử, thì đời này xem như ông trời đã không bạc đãi hắc y nam tử rồi, có lẽ đây chính là nhất kiến chung tình mà người ta vẫn nói, lúc trước hắc y nam tử không tin có chuyện này, nhưng kể từ giây phút lần đầu gặp nàng hắc y nam tử đã tin, hắc y nam tử đã thật sự bị nàng hút hồn, trái tim hắc y nam tử từ giây phút đó đã bị nàng nắm giữ, hắc y nam tử sẽ hết sức trân trọng, yêu thương, dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ bảo bối trời ban này, bắt đầu từ giây phút nàng cứu hắc y nam tử, hắc y nam tử đã tự hứa với lòng mình như vậy.

2. Chương 2

Kinh thành, dân cư đông đúc, là nơi quần anh hội tụ, đương triều thừa tướng, Lưu Ngạo, là lão thần hai triều, hai mươi năm trước kết hôn với tứ tiểu thư của Lăng Vân sơn trang, Vũ Hồng Ngọc, thiên hạ đệ nhất tài nữ,

nhưng chỉ có chồng và ba người con là biết thân phận của bà, ba người con của bà, đứa lớn là thống lĩnh ngự lâm quân, đứa thứ hai là thống lĩnh cấm vệ quân, còn con gái nhỏ thì được di truyền từ bà trở thành kinh thành đệ nhất tài nữ, tướng gia dù nắm quyền lớn nhưng lại hết lòng trung thành, nên được cả tiên đế và đương kim hoàng thượng hiện giờ hết mực tin cậy .

Phủ thừa tướng

“mọi chuyện đã chuẩn bị xong hết chưa” một phu nhân ngồi trên ghế, ngay tại sảnh miệng nhâm nhi trà hỏi.

“phu nhân yên tâm đã chuẩn bị tốt cả rồi ạ” tổng quản tướng phủ cung kính trả lời.

“vậy thì tốt đừng để có sơ soát gì có biết không, ta không muốn vị khách quý này có bất cứ phàn nàn nào”.

“vâng thưa phu nhân”

Tướng gia phu nhân năm nay đã ngoài bốn mươi, nhưng lại chẳng khác nào thiếu phụ ba mươi, xinh đẹp, quý phái, được xem là phu nhân đẹp nhất kinh thành, nhưng hầu như không ai biết được bà không chỉ xinh đẹp mà còn là cao thủ, là tứ tiểu thư của Lăng Vân Sơn Trang huyền thoại, và vị khách quý mà bà nhắc đến không ai khác chính là đứa cháu gái lớn của mình, cũng tức là đại tiểu thư của Lăng Vân sơn trang hiện giờ, Ngọc Diệp thần y nổi danh giang hồ.

“mẫu thân, người yên tâm đi, tổng quản là người tỷ mỹ không có sơ soát đâu mà người lo” Lưu Thiên Thiên, tam tiểu thư mỉm cười lên tiếng.

“Thiên nhi, đâu phải con không biết, biểu tỷ của con tính tình kỹ lưỡng, vì vậy tuyệt không thể có sơ sót, còn cha và hai ca ca của con cũng vậy, ta đã nói rồi hôn nay Tuyết nhi sẽ đến, mà sao giờ này còn chưa về cơ chứ” tướng gia phu nhân bỏ ly trà xuống quay sang con gái phàn nàn.

“mẫu thân, từ ba ngày trước, ngày nào người cũng nhắc, họ sẽ không quên đâu, người đừng lo” tam tiểu thư Lục Thiên thiên, dù là nữ nhi, và là kinh thành đệ nhất tài nữ, nhưng cũng đồng thời là biểu tiểu thư của Lăng Vân sơn trang, nên cũng là cao thủ, trên giang hồ được mệnh danh là Thiên Diện La Sát, là thiên hạ đệ nhất nữ sát thủ, bí mật này cũng chỉ có người trong gia đình là biết được, trước mặt người ngoài nàng chẳng khác nào tiểu thư chân yếu tay mềm.

“phu nhân, biểu tiểu thư đã đến rồi ạ” hai mẹ con đang trò chuyện thì một gia nô từ ngoài cổng chạy vào bẩm báo.

“nhanh, mau triệu tập mọi người theo ta ra cổng nghênh đón nào, Thiên nhi đi thôi, ra nhìn xem biểu tỷ của con nào” tướng gia phu nhân hối thúc.

Trước cổng tướng phủ

“tiểu thư, đã đến rồi ạ” Y Thanh nhảy xuống ngựa vén rèm xe lên.

Từ trong xe, một hồng y nữ tử bước xuống, do gương mặt thanh tú ưa nhìn, dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng được xem là giai nhân, nên lập tức thu hút người qua đường, nàng vương tay đỡ lấy một bàn tay thon dài từ trong xe, theo sau là một bạch y nữ tử, nếu nói kinh thành đệ nhất mỹ nhân đã là giai nhân diễm lệ, thì bạch y nữ tử, so với nàng ta còn đẹp gấp vạn lần, khiến cho nhiều nam tử qua đường chỉ vì lo ngắm nhìn nàng mà không cẩn thận va vào hàng quán bên đường làm đổ ngã hết mọi thứ.

“chúng ta tới nơi rồi, huynh mau xuống xe đi” bạch y nữ tử cất tiếng gọi người trong xe, làm cho mọi người lại thêm một trận tò mò, bước xuống xe là một hắc y nam tử, anh tuấn, bất phàm khiến cho nhiều nữ nhân phải e lệ cúi đầu, hôm nay quả thật ngày tốt hay sao, mà ra đường lại gặp được một cặp thiên tiên giai nhân, mỹ nam thế này đó là tiếng lòng của mọi người trong thời khắc này.

“Tuyết nhi” một giọng nói từ phía sau họ vang lên.

“cô cô” bạch y nữ tử nhìn tướng gia phu nhân đang từ trong bước ra, mỉm cười nhẹ nhàng gọi.

“Tuyết nhi, để cô cô xem con thử xem nào, 2 năm con không đến thăm cô cô rồi, Tuyết nhi của ta ngày nào chỉ là cô bé thích chơi đùa, bây giờ đã trở thành một đại mỹ nhân thế này rồi sao” tướng gia phu nhân cười tươi như hoa, đôi mắt ôn nhu nhìn bạch y nữ tử, hai người xưng hô thế, làm cho mọi người biết được thì ra bạch y nữ tử là cháu gái của tướng gia phu nhân, là họ hàng bên ngoại của thừa tướng đại nhân.

“biểu tỷ” tướng gia phu nhân vừa bỏ tay ra, bạch y nữ tử lại rơi vào một vòng tay khác.

“Thiên nhi nhà ta đã lớn thế này rồi sao, để tỷ xem nào, muội càng ngày càng giống mẹ rồi đó nha”

“biểu tỷ, tỷ lại đùa muội, làm sao mà so với mẹ được chứ” thiên thiên e lệ, cúi đầu, đúng là nhìn không ra nàng là một sát thủ có tiếng

“thôi được rồi, mọi người mau vào trong, ở bên ngoài thế này không tiện cho lắm” tướng gia phu nhân vừa nói vừa lôi kéo Ngọc Tuyết, những người khác cũng theo sau vào.

“Tuyết nhi, vị này là” tướng gia phu nhân chú ý đến nam tử đi ngay bên cạnh, trên người này có sát khí lẫn lãnh khí đều thấy rõ.

“Đây là Hoàng Ngự Long công tử” Ngọc Tuyết diềm đạm trả lời.

Hoàng ngự Long, giáo chủ Thiên Long giáo, người bình thường ít quan tâm chuyện giang hồ thì không biết, nhưng hai mẹ con của tướng gia phu nhân đều là người trong giang hồ, làm sao không biết được, dù ngạc nhiên không biết vì sao hai người họ lại đi chung, nhưng mà hai mẹ con tin tưởng Ngọc Tuyết làm vậy là có nguyên nhân nên cũng không hỏi thêm.

“Tuyết nhi, con đi đường mệt mỏi, hay là vào nghỉ ngơi đi, đợi khi nào thức ăn chuẩn bị xong, ta sẽ cho người gọi con”

“vâng cô cô”

“quản gia mau dẫn biểu tiểu thư và mấy vị khách vào phòng”

“vâng thưa phu nhân”

Đợi khi người đã đi khuất, Lục Thiên Thiên quay sang thừa tướng phu nhân cười trêu chọc

“mẫu thân, xem ra chẳng bao lâu nữa người sẽ có cháu rể, còn con sẽ có tỷ phu rồi”

“cái con a đầu này, con đúng thật là, Nhưng mà xem ra con nói cũng không phải không có lý, đây là lần đầu ta thấy Tuyết nhi quan tâm một nam nhân như vậy, xem ra Vũ gia sắp có chuyện vui rồi, ta phải viết thư cho Đại cử cử của con đây” nói xong không đợi thiên thiên kịp phản ứng, tướng gia phu nhân đã chạy ngay vào phòng, thiên thiên chỉ đành lắc đầu cười khổ với mẫu thân này, tính tình sao cứ như trẻ con thế này.

“nàng là cháu gái của thừa tướng phu nhân” sau khi mọi người đã về phòng, Ngọc Tuyết vào phòng để tiếp tục trị thương cho y.

“đúng vậy” ngọc tuyết vừa chăm chú vừa trả lời y

“nàng là thiên kim tiểu thư” nàng nếu là thiên kim tiểu thư thì liệu có chịu nổi sự vất vả của cuộc sống giang hồ không..

“nhìn ta giống lắm sao”

“giống”

“ta không phải, chẳng qua cô cô của ta là phu nhân của thừa tướng thì lại bảo ta là thiên kim tiểu thư, nếu cô cô ta là thái hậu có khi nào huynh bảo ta là quận chúa không” dù là tiểu thư nhưng từ nhỏ nàng đã được dạy cách sống tự lập, không cần nhờ vào bất kỳ ai, cho nên so với các tiểu thư khác nếu nói nàng là tiểu thư thì so ra nàng chẳng giống ai cả

“nàng không phải”

“không phải, tại sao huynh lại hỏi vậy”

“không có gì” ngự long lắc đầu, nhưng trong lòng thì mừng thầm, như vậy thì tốt rồi, y có thể an tâm mang theo nàng đi, cùng nàng ngao du thiên hạ, nghĩ đến đây y không khỏi mỉm cười.

“huynh cười gì”

“không có gì”

“thật không có sao, ta thấy huynh hình như đang có chuyện vui”

“không có, mà nàng đã có ý trung nhân hay vị hôn phu gì chưa” nếu nàng thật sự có rồi thì y cũng sẽ giết tên kia đoạt nàng về, nàng đời này chỉ có thể là của y.

“chưa có, huynh hỏi làm gì”

‘không có gì, chỉ thuận miệng hỏi thôi, mà y thuật của nàng do ai dạy, tại sao ngay cả thập đại kỳ độc nàng cũng có thể giải được’ nghe nàng trả lời chưa có người trong lòng, khiến cho y không khỏi vui mừng, nhưng mà còn y thuật của nàng thì chuyện này tới giờ y vẫn còn nghĩ mãi không ra.

‘y thuật của ta là gia truyền, xong rồi huynh mặc áo vào đi’ ngọc tuyết thu chân kéo áo lên cho y.

“gia truyền, vậy trưởng bối trong nhà nàng chắc là cao nhân có tiếng trên giang hồ”

“không phải” họ đã thoái ẩn, sống đời bình thường thì cũng xem như không phải người trên giang hồ, nhưng mà họ lại không phải người bình thường.

“vậy sao” nghe nàng trả lời, y mặc dù còn chút thắc mắc, nhưng cũng đành im lặng.

“tiểu thư đồ ăn đã được dọn lên, phu nhân mời người ra đại sảnh dùng cơm” Y hồng bên ngoài lên tiếng đánh vỡ bầu không khí im lặng tạm thời.

“ta ra liền”

“chúng ta mau ra thôi đừng để họ chờ”

“được”

Đại sảnh lúc này, mọi người đã tụ tập đông đủ, thừa tướng cùng hai người con trai cũng đã về, mọi người cùng nhau quây quần ăn bữa cơm gia đình, không khí đầm ấm, nhưng không ai biết sự xuất hiện của những vị khách hôm nay sẽ khiến cho kinh thành một phen gà chó không yên trong những ngày sắp tới.

3. Chương 3

Đại sảnh tướng phủ, mọi người đang tập trung dùng trà, thì một gia nô chạy vào thông báo.

”lão gia, Tề quận hầu cho người gửi thiệp mời đến”

“Đưa lên đây” thừa tướng đặt tách trà xuống đón lấy thiệp mời

“lão gia, tại sao hầu gia lại gửi thiệp mời cho chúng ta, chúng ta và hầu gia hình như không có qua lại” thừa tướng phu nhân quay sang hỏi tướng công của mình

“ngày mai hầu phủ tổ chức tiệc ngắm hoa, hầu gia mời cả nhà chúng ta sang đó dự, đặc biệt biết cháu gái phu nhân vừa đến kinh thành, nên bảo ta dẫn đi cùng để gặp mặt”

“xem ra mục đích là nhằm vào biểu tỷ rồi” Lưu Thanh Vân, con trai lớn của thừa tướng nhìn biểu tỷ của mình trêu chọc.

”mấy ngày nay biểu tỷ của chúng ta nổi tiếng khắp kinh thành, có người nói danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của kinh thành hiện giờ nên đổi chủ rồi” thứ nam Lưu Trọng Hòa cũng không chịu thua.

“ai bảo biểu tỷ nhà ta xinh đẹp như vậy làm gì” tam muội Lưu Thiên Thiên cũng hòa theo.

“mấy đứa thôi đi, đừng ghẹo biểu tỷ của các con nữa” thừa tướng phu nhân nhìn vẻ mặt trầm tư của Ngọc Tuyết thì hiểu được, Tề Hầu gia nổi tiếng là tên háo sắc, chắc vì việc Ngọc Tuyết mấy hôm trước xuất hiện ở kinh thành, hắn đã biết, nên mới viện cớ này mời khách, nếu lần này hầu gia hoàn toàn chỉ là mời ngắm hoa thì sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu có mục đích khác e là sẽ gặp đại họa, lúc trước một mình Ngọc Tuyết đã khó rồi, bây giờ còn thêm một Hoàng Ngự Long, nhìn ánh mắt, cử chỉ, và thái độ của hắn mấy ngày nay đối với Ngọc Tuyết, thừa tướng phu nhân đã nhìn ra được tình cảm của hắn, chỉ sợ tên tiểu tử này đã lún sâu vào lưới tình rồi, đến lúc đó nếu như hầu gia mà có gây ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ sợ sẽ dẫn đến họa sát thân thôi.

“Tuyết nhi, con có muốn đi dự không” thừa tướng đại nhân quay sang hỏi Ngọc Tuyết, ông biết nếu như là chuyện Ngọc Tuyết không muốn không có bất kì ai trong thiên hạ có thể ép nàng làm cả.

“hầu gia đã có nhã ý, thì Tuyết nhi đương nhiên phải đến rồi” Ngọc Tuyết nhoẻn cười, một nụ cười đầy ẩn ý, ngoài những người Lưu gia cùng hai tùy tùng đi theo nàng bao năm là hiểu ý của nàng ra, không một ai có thể biết được, mỗi khi nàng nở nụ cười đó, là có kẻ sẽ gặp phiền phức lớn rồi, vì vậy, cuối cùng những người đến hầu phủ gồm có cả nhà Lưu gia, Ngọc Tuyết, hai tùy tùng của nàng, và Hoàng Ngự Long.

Tề Hoảng, tổ tiên từng có công giúp thái thượng hoàng giành giang sơn, nên được phong tước vị, nhưng đến đời hắn, thì lại làm mất mặt tổ tiên của mình, nếu đời trước toàn anh hùng, thì đời này lại là cận bả, Tề Hoảng nổi tiếng là tên ăn chơi trác táng, cường bức dân nữ, ức hiếp bá tánh, nhưng do có kim bài miễn tử do tổ tiên để lại nên không ai làm gì được hắn.

Hầu phủ đêm nay nhộn nhịp vô cùng, rất nhiều đại quan quý nhân đến dự tiệc, cho nên hôm nay, việc ở hầu phủ rất được binh lính tuân thành để ý, thường xuyên đến khu vực này kiểm tra, ngoài ra cũng tăng cường bảo vệ.

“thừa tướng đại nhân và phu nhân cùng người nhà đến” Tề Hoảng đang trong đại sảnh tiếp khách thì nghe tiếng thông truyền từ bên ngoài.

“không đón tiếp từ xa, mong thừa tướng đại nhân, phu nhân và các vị thông cảm” Tề Hoảng tỏ ra khách khí.

“không dám, hầu gia quá lời rồi, hạ quan làm sao dám nhận” thừa tướng tươi cười như không có chuyện gì, dù sao nếu như hôm nay có chuyện gì đi chẳng nữa, với khả năng của Ngọc Tuyết ông vô cùng tin tưởng nàng có thể đối phó được.

Tề Hoảng lúc này chú ý đến nữ nhân đi cùng thừa tướng phu nhân, hắn mấy ngày nay đã nghe rất nhiều lời đồn về nàng, hắn cho rằng là do thiên hạ nói quá, cái gì mà đẹp như tiên nữ hạ phàm, làm gì có nữ nhân nào xinh đẹp như vậy mà hắn lại không biết chứ, nhưng mà hôm nay gặp mặt xem ra lời thiên hạ đồn quả nhiên không sai, hắn từng gặp nhiều nữ nhân xinh đẹp, nhưng không ai đẹp hơn nàng cả, đúng là quá đẹp mà.

“vị này chính là cháu gái của thừa tướng phu nhân phải không”

“đúng vậy, hầu gia”

“quả nhiên thiên hạ đồn không sai, kinh thành đệ nhất mỹ nhân thật sự phải đổi chủ rồi”

“hầu gia quá lời, Tuyết nhi không dám nhận” Ngọc Tuyết nhún người thi lễ, giọng nói nhẹ nhàng, như cố tình lôi cuốn người ta rơi vào.

(TT: gian manh quá, ta thấy là cố ý dụ người ta phạm tội thì đúng hơn ;Tuyết, cảm mến không ta giết, TT: *xách dép bỏ chạy*, ta đánh không lại, chạy bảo toàn mạng quan trọng hơn, số ta thật khổ mà)

“Nàng tên Tuyết nhi sao, rất hay, quả thật là một cái tên hay” Tề Hoảng tiến lại nâng nàng dậy, mọi người ở đây đều hiểu, Tề hầu gia là nhắm vào cháu gái của thừa tướng phu nhân nên mới có bữa tiệc này, nhưng do hắn có kim bài miễn tử, nên không ai dám nói gì, chỉ thăm cầu trời phù hộ cho vị cô nương xấu số kia thôi, một cô nương xinh đẹp như vậy, lại sắp bị một tên cận bả dày vò, uống thật.

Hành vi này trong mắt mọi người là chuyện đáng chê, nhưng không ai dám nói tiếng nào, vì sợ thế lực của Tề Hoảng, riêng chỉ có một người là đang nắm chặt tay thành quyền, cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình, hắn sợ mình không kiềm được mà xông lên giết chết cái tên hầu gia kia, đối với hắn không là gì, nhưng sẽ làm liên lụy đến người nhà thừa tướng và Tuyết nhi của hắn.

(TT: không cần nói cũng biết là ai rồi, ca ơi hôm nay ca sẽ bộc phát, đại khai sát giới sau thời gian trị thương đó, không cần kiềm chế đâu)

Bữa tiệc bắt đầu, một đám quan công đại thần xúm lại một chỗ bàn chuyện triều chính có, ăn chơi có, đám phu nhân, tiểu thư thì bắt đầu bàn chuyện thiên hạ, có người còn đưa ý kiến của mình về việc sau ngày hôm nay, vị cháu gái của thừa tướng phu nhân sẽ có số phận như thế nào.

Suốt cả bữa tiệc Tề Hoàng chỉ dán mắt vào Ngọc Tuyết, không rời, nhưng bên cạnh đó, cũng có một kẻ đang dùng ánh mắt nãy lửa, cả người tỏa ra hàn khí nhìn hần.

“nhấn nhin một chút, tin tưởng biểu tỷ của ta, đừng làm chuyện gì quá mức” Lưu Thanh Vân thấy Hoàng Ngạo Long sắp bộc phát lửa giận thì vỗ vai trấn định y.

“đúng đó, biểu tỷ nhà ta không phải là người dễ ức hiếp đâu, người yên tâm đi” Lưu Trọng Hòa cũng khuyên can, giỡn chơi sao, lỡ hần nổi khùng giết tên hầu gia kia, chẳng phải sẽ liên lụy đến Lưu gia sao, chuyện này tốt hơn nên giao cho biểu tỷ, hơn nữa từ trước đến giờ toàn biểu tỷ ăn hiếp người ta, làm gì có chuyện người ta ăn hiếp tỷ ấy chứ, ta cũng là nạn nhân này, từ nhỏ đến giờ bị ăn hiếp không thôi, trong lòng Lưu Trọng Hòa bổ sung thêm một câu, tất nhiên câu này y không dám nói, nói ra mà không bị biểu tỷ xé xác mới lạ à nha, y còn muốn sống thêm vài năm, còn chưa lấy vợ sinh con chết vậy uống lắm, vì vậy để giữ mạng, đành nhấn nhin vậy.

Hoàng Ngự Long không nói, nhưng mà y tự có suy nghĩ, nếu thật vậy thì không sao, nhưng mà nếu không, y nhất định sẽ không bỏ qua cho Tề Hoàng, nghĩ đến đây, y bắt đầu buông lỏng tâm trạng xuống một chút.

Buổi tiệc diễn ra đến gần nửa đêm, một số quan đại thần đã ra về, bây giờ trong hầu phủ chỉ còn lác đác vài người, Tề Hoàng viện cớ có một bảo bối muốn giới thiệu cho Ngọc Tuyết, muốn dẫn nàng đi xem, Ngọc Tuyết không nói chỉ mỉm cười gật đầu đi theo, người của Lưu gia thì quá hiểu coi như không thấy gì, hai vị thiếu gia nhà họ Lưu thì cố hết sức giữ ai kia lại, để hần không phá vỡ vở kịch của biểu tỷ, nếu không người bị mắng chắc chắn sẽ là bọn họ a.

Tề Hoàng dẫn Ngọc Tuyết đến một căn phòng, sau khi vào trong thì khóa chặt cửa lại, Ngọc Tuyết thấy có sự lạ nên quay đầu lại hỏi

“hầu gia ngài làm vậy là sao”

“mỹ nhân không cần mắc cỡ, đến đây, để ta thương yêu nàng nào” hần dùng ánh mắt dâm tà nhìn nàng, hai tay chà sát với nhau, như một tên sắc lang đang tiến gần tới nạn nhân của mình

“hầu gia xin tự trọng” Ngọc Tuyết giả vờ yếu đuối né tránh

“mỹ nhân không cần mắc cỡ, đến đây nào, đi theo ta, ta sẽ không để nàng chịu thiệt thòi, ta sẽ cho nàng hưởng vinh hoa phú quý suốt đời, đến đây nào” nói xong hần lập tức nhào tới định ôm nàng, nhưng đột nhiên cánh cửa phòng bị đập tung ra,

“kẻ nào ta gan dám phà hồng chuyện tốt của ta, ta...” nhưng hần còn chưa nói xong thì “ Xoẹt”, một ánh quang chột lóe, hần ngã xuống đất tắt thở, chết không nhắm mắt, thậm chí có lẽ hần còn không biết tại sao mình chết, và ai giết mình nữa, còn Ngọc Tuyết thì rơi vào một vòng tay rắn chắc, kẻ vừa xông vào ôm lấy nàng sau đó phi thân ra ngoài, rời khỏi hầu phủ.

4. Chương 4

Hoàng Ngự Long, tay ôm chặt Ngọc Tuyết vào người, phi thân rời khỏi hầu phủ, một mạch quay về tướng phủ, sau đó mang nàng vào phòng mình, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, quan tâm hỏi

“nàng không sao chứ”

“ta...ta không sao” Ngọc Tuyết giờ phút này vẫn chưa hoàn hồn, vốn nàng có ý dạy cho tên hầu gia kia một bài học, không ngờ Hoàng Ngự Long lại xông vào và giết tên kia, sau đó ôm nàng về thẳng đây, hai tên biểu đệ kia đúng là vô dụng mà, có chút chuyện cũng làm không xong, xem ra phải dạy dỗ chúng lại mới được.

“không sao thì tốt rồi” lúc này Ngự Long mới thở phào nhẹ nhõm, lúc nhìn thấy tên hầu gia kia dẫn nàng đi, lòng của hần bất an vô cùng, nếu tên hầu gia kia làm gì nàng thì sao, hần nghĩ nếu nàng có chuyện gì hần sẽ phát điên, hần thật sự không thể nào tưởng tượng được, nếu đời này không có nàng hần sẽ như thế

nào, nàng là bảo bối trời ban cho hần, hần nhất định sẽ dùng cả tánh mạng để bảo vệ nàng, không để nàng chịu bất cứ tổn thương nào.

“huynh, ...huynh đã giết Tề hầu gia”

“vậy thì đã sao ai bảo hần có ý xấu với nàng” động đến nàng cho dù là hoàng đế hần cũng giết như thường, dám có ý định đoạt nàng từ trên tay hần, gặp thần giết thần, gặp phật sát phật.

“huynh..hần là hầu gia”

“chỉ cần có ý đụng đến nàng hoàng đế ta cũng giết” hần nói bằng giọng khẳng định

“hình như ta và huynh không có thân đến mức độ này”

“nếu lúc trước không có thì bắt đầu từ hôm nay sẽ như vậy”

“là sao” nàng giả vờ ngây thơ, không hiểu chuyện

“ta muốn nàng trở thành nữ nhân của ta, có được không” hần nhìn nàng một cách ôn nhu đầy tình cảm, giọng nói nhẹ nhàng, pha lẫn chút cầu xin, chờ mong, nhưng cũng có bá đạo.

“ta...ta...huynh đang đùa phải không”

“không hề, ta rất nghiêm túc”

“ta... ta ...chúng ta chỉ mới quen có một tháng mà”

“nàng từng nghe qua “ nhất kiến chung tình “chưa”

“có nghe”

“thế nàng có tin không”

“ta...ta không biết nữa, ta chưa từng trải qua, mà không lẽ huynh”

“ngay từ lần đầu tiên ta nhìn thấy thì ta đã yêu nàng rồi, ngay từ giây phút đầu gặp gỡ ta đã bị mọi thứ của nàng thu hút, trái tim của ta kể từ giây phút gặp nàng nó đã không còn thuộc về ta nữa, nàng có biết không”

“ta,... huynh không phải đang đùa với ta chứ, làm sao có thể chứ”

“những gì ta vừa nói đều xuất phát từ tận đáy lòng, nếu nàng không tin ta có thể thề”

“Hoàng Ngự Long ta xin thề với trời, nếu như những lời mà ta nói có câu nào là giả dối, thì cho trời tru đất diệt chết không toàn thân, còn có...”

“đủ rồi, huynh không cần thề ta tin huynh, hơn nữa nếu huynh lừa ta, không cần trời diệt huynh ta diệt huynh đủ rồi” nàng đưa tay chặn ngay môi hần không cho hần nói nữa

“Tuyệt nhiên, Tuyệt nhiên của ta, ta có thể gọi nàng như vậy không” hần nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang đặt lên môi mình, hôn nhẹ lên đó.

“được” nàng nhẹ nhàng đáp lại

Hần cúi xuống hôn lên môi nàng một nụ hôn nhẹ nhàng, nàng bất giác choàng tay qua cổ hần, hần lại tăng thêm lực đạo bên hông nàng, hần siết chặt như muốn đem nhét nàng vào người mình, để cả hai vĩnh viễn ở cùng một chỗ, sau đó hần dùng lưỡi tách hàm răng trắng tinh của nàng ra, luồn lách vào trong miệng tìm kiếm lưỡi của nàng, hai cái lưỡi cứ dây dưa chơi đùa với nhau, hần như muốn thu hết mật ngọt từ nàng, nàng thật sự rất ngọt, hần muốn thứ mật ngọt này chỉ vĩnh viễn thuộc về hần, không ai có thể cướp nàng từ tay hần được, hần tự thề với lòng như thế, cứ thế giây phút này dường như dài vô tận, cho đến khi bị âm thanh ồn ào bên ngoài phá vỡ

“mẹ à, mẹ dẫm lên váy của con rồi”

“ai bảo nhị ca con lần ta làm chi a”

“là đại cao xô con chứ bộ”

“không phải nha , là...”

Cả nhà thừa tướng đều đã quay về, và này giờ trừ tướng gia tôn kính , những người còn lại đều đứng rình xem kịch, nhưng do có xích mích mà bị người trong phòng phát hiện, cánh cửa mở ra, Ngọc Tuyết đứng nhìn những người trong gia đình này, nàng chỉ có thể lắc đầu thôi, ngoại trừ thừa tướng, những người còn lại dù lớn cả, mà tính tình cứ như trẻ con ấy.

“mọi người về lâu chưa”

“mới thôi”

“đúng đó, mới về thôi”

“mọi người không nghe thấy gì đâu, hai người cứ tiếp tục đi”

“đúng, đúng”

Cả một nhà trừ tướng gia ra, tất cả đều xấu hổ khi nghe lén bị phát hiện, liền ngó đông ngó tây cho đỡ mất mặt.

“được rồi, đừng đùa nữa, hầu gia là do người giết” tướng gia quay sang nhìn Ngự Long.

“đúng vậy”

“ Tuyết Nhi, chuyện này do con mà ra, con xử lý hậu quả đi”

“vâng cứ giao cho con”

“Tề Hoằng là do ta giết ta sẽ chịu trách nhiệm”

“chuyện này cứ giao cho Tuyết Nhi, người không cần bận tâm” thừa tướng phu nhân nhìn hần trấn an, thấy hần lo lắng cho Ngọc Tuyết như vậy xem ra những gì hần nói vừa rồi là thật lòng.

“nhưng mà...” Ngự Long còn định nói nữa nhưng đã bị Ngọc Tuyết cắt ngang

“không sao đâu, chàng cứ giao cho ta đi, yên tâm, đừng, chúng ta vào thư phòng của người nói chuyện một lát được không”

“được”

Thừa tướng dẫn đầu đi trước, Ngọc Tuyết theo sau, Ngự Long định đuổi theo, nhưng mà đã bị những người còn lại ngăn cản, bảo hần yên tâm, mọi chuyện có Ngọc Tuyết không cần phải lo

5. Chương 5

“Tuyết Nhi, con định giải quyết chuyện này thế nào” thừa tướng dẫn Ngọc Tuyết vào thư phòng, cả hai ngồi xuống bàn bạc một cách nghiêm túc.

“Đương, bao nhiêu năm nay Tề Hoằng làm rất nhiều chuyện ác, cho dù có giết hần, hoàng đế cũng không có bận tâm gì, xin đừng đừng lo lắng”

“nhưng mà hần là hầu gia, hơn nữa tổ tiên cũng có công với triều đình, chuyện này nhất định sẽ bị truy cứu”

”nếu như hoàng đế tìm kẻ chết thay, viện đại lý do về cái chết của hần thì sao”

“ý của con là muốn hoàng thượng bao che chuyện này, làm sao có thể”

“dựa vào cái này” Ngọc Tuyết vừa nói vừa chấm vào nước trà viết lên bàn mấy chữ.

“ý hay, chỉ cần có như vậy hoàng thượng sẽ đồng ý”

“vậy thì ngày mai phải làm phiền đương rồi”

“con yên tâm, cứ để ta lo”

Sáng hôm sau, tướng gia vào triều bàn bạc với hoàng đế, những người còn lại thì đều ở nhà chờ, ngoại trừ Ngự Long ra, thì tất cả mọi người đều rất an tâm, vì y không biết được những chuyện mà Ngọc Tuyết, hay nói cách khác là đại tiểu thư của Lăng Vân sơn trang có thể làm là không thể tưởng tượng được, huống hồ muốn ém nhẹ chuyện này, chỉ là một việc đơn giản.

“thế nào rồi” vừa thấy thừa tướng bước vào phủ, Ngự Long đã hỏi trước.

“yên tâm, xong cả rồi, hoàng thượng nói rồi, tối qua có mấy tên tặc không biết sống chết xông vào hầu phủ, định lợi dụng lúc mọi người tiệc tùng không để ý, mà ra tay ăn trộm, bị hầu gia phát hiện nên giết người diệt khẩu, tặc phỉ tối qua đã bị binh lính tuần thành bắt được, nhốt vào đại lao chờ ngày hành hình”

“hoàng đế thật sự đồng ý sau” Ngự Long có chút nghi ngờ

“đúng vậy, người không cần phải lo”

“Long, chúng ta đi dạo phố đi” để tránh cho hấn gặng hỏi nữa, Ngọc Tuyết níu tay hấn, lôi đi dạo phố nhằm đánh lạc hướng, tạm thời nàng vẫn chưa muốn cho hấn biết thân phận thật của nàng.

Hoàng Ngự Long chưa kịp nói thêm gì, đã bị nàng lôi đi, Y Thanh và Y Hồng định đi theo, nhưng lại bị thừa tướng phu nhân giữ lại, đây là thời gian riêng của người ta, không nên đi theo làm kì đà cản mũi.

“cha, biểu tỳ đã dùng cái gì để trao đổi với hoàng thượng vậy” Thiên Thiên tò mò hỏi.

“một tờ giấy”

“giấy gì”

“giấy thông hành có chữ kí của đại tiểu thư Lăng Vân sơn trang”

“nhưng mà để làm gì chứ”

“có nó, trong thời gian mười năm tới, tất cả giao thương đường biển của triều đình đều sẽ được miễn hết (Lăng Vân sơn trang nắm trong tay toàn bộ kinh tế và vận chuyển đường biển của tứ quốc), sẽ giúp triều đình tiết kiệm được rất nhiều tiền”

“thì ra là vậy, chết một tên hầu gia, làm lợi cho quốc khố mười năm, vậy thì hoàng thượng đương nhiên sẽ đổi rồi”

Sau khi chuyện của Tề Hoảng lắng xuống, Ngọc Tuyết từ già cô cô lên đường, dù gì sở thích của nàng cũng là ngao du giang hồ, nên không thể ở yên một chỗ lâu được.

Bốn người cùng dùng chung một cỗ xe ngựa như lúc đến, chỉ có điều lúc này Y Hồng phải ra ngoài ngồi, chừa chỗ bên trong cho đôi uyên ương kia, xe ngựa đi suốt hai ngày thì đến một tiểu trấn, họ nghỉ lại một đêm thì sáng hôm sau lên đường, lúc này xe ngựa đang chạy ngang qua một khu rừng, thì đột nhiên Y Thanh dừng xe, cả bốn người đều là cao thủ, nên họ có thể cảm nhận được từ lúc ra khỏi trấn họ đã bị theo dõi, xem ra bây giờ những kẻ kia đã chịu không được chuẩn bị hành động rồi đây, xe vừa dừng thì một đám hắc y từ tứ phía đổ ra, cầm đầu là một nam hai nữ, nhìn bên ngoài thì biết họ toàn cao thủ, Y Thanh Y Hồng vừa định rút kiếm ra chuẩn bị đánh trả, thì đám hắc y nhân lại quỳ xuống hướng người trong xe thỉnh an

“tham kiến giáo chủ”

Hoàng Ngự Long nghe được âm thanh quen thuộc thì vén rèm xe bước xuống, đám hắc y này vốn là thuộc hạ của hấn, ba người đi đầu là tam đại hộ pháp của Thiên Long giáo.

“đứng lên đi” hấn lạnh lùng lên tiếng

“tạ ơn giáo chủ”

“Long, chàng quen biết họ sao” lúc này Ngọc Tuyết cũng từ xe ngựa bước xuống, làm cho đám người kia ngạc nhiên, thật là một cô nương xinh đẹp, hơn nữa cô nương này tại sao lại gọi giáo chủ của bọn họ một cách thân mật như vậy.

“bọn họ là thuộc hạ của ta, bắt đầu từ hôm nay cũng là thuộc hạ của nàng” hần nhìn nàng cười, đưa tay sửa lại những sợi tóc rối của nàng, động tác rất ôn nhu, làm cho đám người kia thêm một phen ngạc nhiên nữa, giáo chủ dịu dàng với nữ nhân, xưa nay chưa từng có a, hơn nữa người nói bắt đầu từ hôm nay cô nương kia là chủ nhân của bọn họ ư, đây rốt cuộc là sao, có ai nói cho họ biết không a.

“thuộc hạ của ta, ý chàng là bắt đầu từ hôm nay ta là chủ nhân của bọn họ”

“đúng vậy”

“nhưng mà ta ...làm sao bọn họ chịu nghe lời ta chứ” nàng tỏ ra không hiểu chuyện, nhưng thật ra trong lòng thì rất rõ.

“lời nói của nàng chính là lời nói của ta, họ phải nghe, các người đã nghe rõ chưa” hần nhìn nàng cười giải thích, sau đó lạnh lùng quay sang đám người kia ra lệnh

“thuộc hạ tuân mệnh”

“giáo chủ, người mất tích hơn nửa tháng nay, mọi người đều rất lo lắng, bây giờ đã tìm được người, hay là người theo chúng thuộc hạ quay về để cho mọi người yên tâm” người nam trong tam đại hộ pháp đứng ra nói.

“Tuyết Nhi, nàng có từng nghe nói đến thiên Long giáo chưa” hần không trả lời mà lại quay sang nhìn nàng, liệu khi nàng biết hần là một đại ma đầu mà giang hồ khiếp sợ liệu có rời xa hần không.

“ta biết, hơn nữa ta còn biết chàng là giáo chủ của họ, ngay từ lần đầu ta gặp chàng thì ta đã biết rồi” nàng nhìn hần mỉm cười

“nàng biết, làm sao nàng biết được” hần ngạc nhiên, nhưng mà trong tâm lại vui sướng, nàng biết hần là một đại ma đầu mà vẫn chấp nhận ở bên hần, điều này thật sự khiến hần hạnh phúc.

“Nhất Tịch kiểm, ta biết nó, nên cũng đoán ra được thân phận của chàng”

Hần quên mất, khi hần bị thương bên mình có đem theo kiểm, Nhất Tịch kiểm là đại diện cho thân phận của hần, nếu nàng biết nó, thì sẽ biết hần là ai, hần lại một lần nữa cười nhìn nàng, nàng xem ra trên người còn rất nhiều bí mật, xem nàng không phải người trên giang hồ, nhưng chuyện gì nàng cũng biết, y thuật lại cao minh, nhưng hần không vội, thời gian sau này còn dài nên hần sẽ từ từ mà tìm hiểu.

“thế nói vậy là nàng đồng ý đi cùng ta”

“dù sao ta cũng rãnh đi một chuyến cũng không sao” nói xong nàng quay lên xe ngựa, hần lắc đầu cười theo sau nhảy lên, ra lệnh cho thuộc hạ của hần dẫn đường, thế là cả đám người theo hướng tổng đàn Thiên Long giáo mà đi.

Thiên Long giáo là đệ nhất hắc ban trên giang hồ, giáo chủ Hàn ngự Long là một tên đại ma đầu mà người người nghe tên đều phải khiếp sợ, còn nàng là yêu nữ chính hiệu, Ngọc Diệp thần y có tiếng chữa bệnh theo tâm tình, có khi còn xem thời tiết, đại tiểu thư của Lăng Vân sơn trang danh trấn thiên hạ, nếu so ra thì hai người này, một kẻ tám lạng người nửa cân nên quả thật rất xứng đôi, đây là lý do vì sao lúc đầu nàng cứu hần, vì khắp thiên hạ này chỉ có hần có thể xứng với nàng, hơn nữa nàng cũng không thích mấy cái tên tự xưng danh môn chính phái kia, nên nàng đã chọn hần.

Thiên Sơn, nơi đặt tổng đàn Thiên Long giáo, là nơi mà bất kì kẻ nào có ý xâm phạm đều phải trả giá đắt, là nơi nguy hiểm thứ hai trên giang hồ, tất nhiên nếu so với Lăng Vân sơn trang huyền thoại thì đành phải xếp thứ hai thôi, xếp thứ ba chính là Thần Kiếm sơn trang (nơi này sẽ xuất hiện trong chi tam của bộ Lăng Vân sơn trang truyền kỳ, đây là câu chuyện về tam tiểu thư Vũ Ngọc Dung và thiếu chủ của Thần Kiếm sơn trang, sau này mọi người sẽ biết).

“tham kiến giáo chủ” vừa đặt chân vào đại sảnh thiên long giáo đã gặp ngay một màn chào đón huy hoàng.

“đứng lên đi” Ngự Long nắm lấy tay của Ngọc Tuyết kéo nàng đi qua đám người đang quỳ trên mặt đất, thân nhiên nói, đến bảo tọa chính giữa đại sảnh hần và nàng cùng ngồi xuống, tay hần vẫn nắm chặt lấy tay nàng, còn Y Thanh và Y Hồng thì trở thành thị vệ đứng hai bên, làm cho cả đám người mồm chửa O, mắt chửa A, không tin nữa, đây có phải là giáo chủ của họ không vậy.

“mấy ngày nay ta đi vắng trong giáo có xảy ra chuyện gì không” hần lạnh giọng hỏi

“khởi bẩm giáo chủ, ngoài trừ một số tiểu phái nhỏ , không biết nghe từ đâu tin giáo chủ bị thương nặng sắp chết, không biết lượng sức mà đánh vào một số nơi của chúng ta, nhưng mà các huynh đệ đã giải quyết rồi, ngoài ra không còn chuyện gì lớn “ một người đứng ra bẩm báo tình hình.

“uh” hần không nói chỉ khẽ gật đầu, sau đó quay sang nàng giọng nói thay đổi ngay lập tức, trở nên cực kì ôn nhu, dịu dàng

“nàng đi đường cả ngày cũng đã mệt rồi, vừa rồi ta đã cho người sắp xếp chỗ nghỉ, nàng đi nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa ta sẽ dặn người chuẩn bị thức ăn rồi gọi nàng”

“thế ta nghỉ ở đâu”

“Minh Nguyệt Cư, ngay cạnh phòng ta”

“ân, được rồi” nàng khẽ gật đầu, sau đó hần cho người dẫn nàng và Y Thanh Y Hồng đi nghỉ, còn mình thì bắt đầu việc điều tra kẻ nào đã bán đứng hần khiến hần trúng độc bị thương, nếu lúc trước hần chỉ muốn hành hạ tên đó sống dở chết dở rồi sau đó mới giết, còn bây giờ thì hần sẽ cho tên kia chết một cách thống khoái vì nếu không có tên kia, thì hần đã không gặp được nàng.

6. Chương 6

Chẳng mấy chốc, Ngọc Tuyết đã ở Thiên Sơn được mười ngày, suốt mười ngày này, Hoàng Ngự Long nếu không bận công việc thì lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, cho nên về vị trí của vị cô nương này trong lòng của giáo chủ không ai trong Thiên Long giáo là không biết, xem ra cô nương ấy chính là giáo chủ phụ nhân tương lai rồi, chỉ có điều không biết, Lâm tiểu thư thì sao nhỉ.

Lâm Uyển Nhu, con gái của Ban chủ Hắc Long bang, cả Thiên Long giáo và Hắc Long bang đều bị người giang hồ xem là tà ma ngoại đạo, cho nên lúc trước mọi người của Thiên Long giáo đều nghĩ chỉ có tiểu thư của Hắc Long bang mới có thể trở thành giáo chủ phụ nhân, và vị Lâm tiểu thư kia vừa gặp giáo chủ của họ thì đã yêu say đắm, bây giờ lại xuất hiện thêm một vị cô nương, không biết sẽ như thế nào nhỉ.

“tiểu thư, có thư từ lão gia” Ngọc Tuyết đang ngồi dùng trà trong hiên đình Minh Nguyệt Cư , thì Y Hồng tiến vào, trên tay cầm theo thư từ nhà nàng gửi.

Ngọc Tuyết buông tách trà, đón lấy thư mở ra đọc, sau khi đọc xong nàng không nói gì chỉ lắc đầu mỉm cười.

“nàng cười gì thế” một giọng nói tràn ngập yêu thương vang lên từ phía sau, Ngọc Tuyết quay đầu lại thì thấy Hoàng Ngự Long đang bước vào trong hiên đình.

“thư từ nhà ta gửi” Y Thanh và Y Hồng đều tự động lùi đi, để lại không gian cho hai người, họ mấy ngày nay đều quan sát biểu hiện của hai người này, và có thể khẳng định một điều, vị giáo chủ Thiên Long giáo này chính là đại cô gia tương lai của Lăng Vân sơn trang, chứ không ai khác.

“thư viết gì mà nàng xem xong lại cười như vậy” Ngự Long bước đến ngồi cạnh nàng, rót đầy ly trà vừa vơi đi của nàng, cũng rót cho mình một chén.

“lúc trước, khi chúng ta đến kinh thành, cô cô ta thấy ta và chàng qua lại mật thiết, nên cứ nghĩ ta và chàng...cho nên viết thư cho cha ta, bây giờ cha viết thư cho ta, bảo ta mau chóng dẫn con rể về ra mắt,

mấy người này thật là, suy nghĩ quá nhiều đi thôi” Ngọc Tuyết lắc đầu cười khổ, làm như nàng không gả đi được vậy, có cần gấp như vậy muốn tống nàng đi lấy chồng rồi không.

“ta thấy họ là lo nghĩ cho nàng, nếu nàng muốn ta cùng nàng về nhà gặp mặt gia đình nàng” hần mong chuyện này còn không kịp nữa là.

“ chàng đừng có đùa nữa được không, nếu vậy còn Lâm tiểu thư thì sao” mấy ngày trước, nàng tình cờ đi dạo , và nghe được chuyện này.

“là ai nói cho nàng biết” giọng hần trở nên đầy sát khí, là tên nào nhiều chuyện như vậy, lại đi nói chuyện này cho nàng, hần nhất định sẽ cho kẻ đó chết rất thê thảm.

“ta tình cờ nghe được thôi”

“nàng không cần bận tâm, trong lòng ta chỉ có nàng, ta không quan tâm gì đến Lâm Uyển Nhu cả” hần nắm chặt tay nàng nói một cách chân thành.

Nàng không nói chỉ mỉm cười, tựa đầu vào vai hần, hần choàng tay qua người nàng đem nàng ôm chặt vào lòng, giây phút này chỉ có hai người họ thôi, nhưng những giây phút hạnh phúc không được bao lâu, một giọng nói tràn ngập oán giận, uất ức đã cắt đứt bầu không khí hạnh phúc

“Ngự Long chàng,... chàng tại sao có thể đối với ta như vậy” một nữ tử khuôn mặt thanh tú xuất hiện, nhưng đôi mắt đã ngấn lệ, đầy ai oán.

“nàng ta là Lâm Uyển Nhu phải không” Ngọc Tuyết ngẩng đầu nhìn lên, nhưng không hề có ý định rời khỏi Ngự Long.

“đúng vậy, để ta giới thiệu, đây là Lâm Uyển Nhu con gái của bang chủ Hắc Long Bang, vốn có qua lại với Thiên Long giáo của ta, còn đây là Tuyết nhi là nữ tử mà ta sắp lấy làm thê tử” Ngự Long vẫn ngồi đó, giọng nói bình thản như không có chuyện gì.

“cái gì, chàng nói chàng muốn lấy cô ta, vậy còn ta thì sao” Uyển Nhu hai mắt đã nhòa lệ.

“ta chưa từng có ý nghĩ lấy cô, đời này ta chỉ lấy một thê tử duy nhất là Tuyết nhi” hần trả lời một cách lạnh lùng, sau đó quay sang nhìn nàng đầy thâm tình.

“chàng,chàng thật quá đáng, chẳng lẽ tình cảm bao nhiêu năm qua của chúng ta không bằng con hồ ly tinh chỉ mới xuất hiện vài tháng này hay sao” Uyển Nhu phẫn nộ, chỉ vào mặt Ngọc Tuyết quát lớn.

“câm miệng, ta không cho phép cô nhục mạ nàng ấy, nếu cô còn không biết khách sáo , cô lập tức cút khỏi đây cho ta, không ngại nói cho cô biết, ta bao nhiêu năm nay sống dĩ niệm cô như vậy đều là vì nể mặt cha cô, nhưng nếu cô cứ làm càn, và còn nhục mạ Tuyết nhi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua” Ngự Long tức giận.

“huynh, tại sao lại có thể như vậy, trước đây huynh chưa từng to tiếng với ta, bây giờ vì ả ta mà to tiếng với ta...huynh . chắc ả ta đã làm gì huynh rồi phải không, có phải ả đã hạ độc huynh nên huynh mới nghe lời ả như vậy phải không, rõ ràng là huynh yêu ta mà, tại sao lại như vậy chứ” Uyển Nhu vẫn cố chấp.

(TT: ta nói này, cô kia, ăn dưa bỏ cũng vừa thôi,chưa cho người ta với chứ, người ta đã nói rõ là không yêu cô mà cô cứ khẳng khẳng là sao a ; Miu :ý tỷ là cô ta ăn ít, còn tỷ ăn nhiều chứ gì; TT: hai tỷ muối ta cùng chia vậy, như thế sẽ vui hơn đó)

“ta nói lại lần nữa, ta chưa từng yêu cô, ta cho cô đến đây, vì cha cô và ta có chút giao tình mà thôi” Ngự Long khẳng định lại một lần nữa .

“huynh, ta nhất định sẽ khiến cho huynh hối hận vì những gì hôm nay huynh đối xử với ta” Uyển Nhu tức giận bỏ đi.

“nàng đừng quan tâm đến những gì cô ta nói, có ta ở đây cô ta không làm gì được nàng đâu” Ngự long quay sang nhìn Ngọc Tuyết trấn an.

“ta không có để tâm” Ngọc Tuyết tựa người vào lòng Ngự Long nhẹ nhàng nói, nhưng lại cười một cách quỷ dị, dám bảo ta là hồ ly tinh, ta sẽ khiến cho người trả giá đắt vì điều này(Miu:hazz,tỷ cao minh)

Tối hôm đó hai hắc y nhân đột nhập vào Minh Nguyệt cư, Y Thanh và Y Hồng đều phát hiện ra, nhưng do tiểu thư đã căn dặn trước, cho nên họ mới để cho chúng vào, hai hắc y xông thẳng vào phòng của Ngọc Tuyết, điểm huyết ngủ của nàng sau đó mang nàng rời khỏi, còn bên này Y Thanh và Y Hồng thì lại theo như kế hoạch, chạy đi báo cho Hoàng Ngự Long là tiểu thư của họ đã mất tích, Hoàng Ngự Long vừa nghe tin lập tức đích thân dẫn người đi tìm.

7. Chương 7

Sau khi hai hắc y mang Ngọc Tuyết đến một căn nhà hoang, lấy dây trói tay chân của nàng lại, thì một tên rời khỏi đó, tên kia ra trước cửa canh chừng, lúc này nàng mới mở mắt ra, cười lạnh một cái, không có chuyện gì làm, đùa với lũ ngu này một lúc vậy.

Khoảng một canh giờ sau, tên hắc y kia quay lại, còn dẫn theo vài người, đi đầu là một nữ tử, bên cạnh có hai nha hoàn, ngoài ra còn có bốn tên nam nhân khác, nữ tử kia không ai khác chính là Lâm Uyển Nhu.

“con tiện nhân kia vẫn chưa tỉnh sao” Lâm Uyển Nhu vừa vào cửa đã lớn giọng hỏi

“dạ vẫn chưa tỉnh” tên hắc y canh ngoài cửa bẩm báo.

“đem một thùng nước đến đây dội cho ả tỉnh” nói xong Lâm Uyển Nhu dẫn đầu đi vào.

“hừ tiện nhân, ngươi dám giành nam nhân với ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết” Lâm Uyển Nhu nhìn Ngọc Tuyết đang bất tỉnh thì cười lạnh.

“tiểu thư, nước đây ạ”

“dội cho ả tỉnh lại”

Tên hắc y cầm thùng nước dội vào Ngọc Tuyết, lúc này nàng mới mở dần đôi mắt, giả vờ như mới vừa tỉnh lại.

“tiện nhân, ngươi còn nhớ ta không”

“cô nương dù sao cũng là tiểu thư có gia giáo, sao cứ mở miệng ra là mắng người vậy, thật không hiểu cô nương có được người nhà dạy bảo đàng hoàng hay không nữa” Ngọc Tuyết vẫn tỏ ra bình tĩnh như không có chuyện gì.

“ngươi ...ngươi cái này tiện nhân, dám cướp nam nhân của ta, còn ở đây mạnh miệng, hôm nay ta nhất định sẽ cho ngươi biết hậu quả của việc dám đắc tội với Lâm Uyển Nhu ta”

“thế ngươi định làm gì ta nào, giết ta, để thuộc hạ của ngươi cưỡng bức ta, hay là hạ độc ta, hay là còn trò gì mới nữa, cứ mang ra đây đi, bản tiểu thư sẵn sàng phụng bồi, dù gì cũng đang rảnh, chơi với các người một lát cũng không sao” Ngọc Tuyết mặc dù bị trói, nhưng những sợi dây kia thì làm gì được nàng, nàng bây giờ đã ngồi dựa người vào góc cột, gương mặt mỉm cười đầy ma mị, khiến người ta rét rung, hoàn toàn không có một chút bộ dáng sợ hãi.

“ngươi...được lắm, ngươi chờ đi rồi sẽ biết, bỏ đói ả ba ngày cho ta” bị chọc tức Lâm Uyển Nhu tức giận bỏ đi.

Lúc này tại Thiên Long giáo, không khí hạ xuống dưới âm độ, giáo chủ Hoàng Ngự Long, gương mặt băng lãnh, tức giận vô cùng, tất cả thị vệ canh gác tại Minh Nguyệt cư hôm đó đều bị xử phạt nặng, hắc giờ phút này đang lo lắng phát điên, bảo bối của hắn cư nhiên bị người ta bắt đi ngay trong địa bàn của hắn, vậy mà thuộc hạ của hắn lại không một tên nào phát hiện ra, ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ, lại có kẻ dám động thủ ngay trên đầu hắn, thật sự là rất tức mà, quan trọng hơn là Tuyết nhi của hắn giờ lại không biết ở đâu, nàng có hay không bình an, hắn thật sự rất lo mà, lần này nếu nàng không sao thì hắn có thể cho những tên đã bắt nàng đi chết toàn thân, nếu chúng dám làm gì nàng hắn thề sẽ khiến cho bọn

chúng chết một cách thê thảm, lần này mà mang được nàng về, hần từ giờ trở đi nửa bước cũng không rời nàng, tuyệt đối không bao giờ rời xa nàng nữa, cái cảm giác lo lắng, đau lòng như ngồi trên đồng lửa này hần thật không muốn nếm trải thêm bất kỳ lần nào nữa.

“vẫn chưa tìm được người sao “ Ngự Long lạnh giọng hỏi

“dạ, thuộc hạ vô năng , nhưng mà các huynh đệ đang rất cố gắng, xin giáo chủ yên tâm, nhất định sẽ nhanh chóng tìm được người thôi”

“tất cả các người đều là một lũ vô dụng, nội trong ba ngày nếu vẫn chưa có tin tức gì, mang đầu đến gặp ta”

“dạ”

Y Thanh, Y Hồng đứng bên cạnh nhìn một màn này thì không khỏi vui mừng, tên này xem ra rất yêu tiểu thư, nếu không cũng không đến nỗi không khống chế được mình như vậy.

Tại nhà hoang, ba ngày nay Ngọc Tuyết bị bọn người kia bỏ đói, nhưng bản thân nàng vốn là người luyện võ, nên không ảnh hưởng gì cả, hoàn toàn có thể cầm cự được.

“xem ra người vẫn chưa chết nhỉ” một giọng nói trào phúng vang lên từ cửa, không nói cũng biết là của ai rồi.

“còn tốt”

“xem người còn tốt được bao lâu, người đâu” Lâm Uyển Nhu dứt lời, một a hoàn tiến đến mang theo một bình dược trên tay đổ vào miệng của Ngọc Tuyết, được vừa vào miệng Ngọc Tuyết lập tức cảm thấy toàn thân nóng lên, chết tiệt, nữ nhân, cứ nhiên hạ xuân dược với ta, người chờ đó, ta nhất định sẽ cho người biết thế nào là lẽ độ.

“đến, hôm nay bản tiểu thư ta thưởng ả cho các người, thích làm gì ả thì làm” Lâm Uyển Nhu cười khoái chí, ngồi xuống ghế, hai a hoàn thì đứng bên cạnh, để cho sáu tên thuộc hạ của mình xử lý nàng ta, để xem nàng ta mất đi trinh tiết, Long còn cần đến nàng ta không.

Vốn Ngọc Tuyết định vận nội lực bứt dây trói, đối phó đám người kia, sau đó mới từ từ bức xuân dược ra ngoài, nhưng đột nhiên nghe được tiếng bước chân từ ngoài đang tiến gần đến, trong đó có ba tiếng bước chân mà nàng vô cùng quen thuộc, thì dừng ngay lại, để cho mấy tên kia xông vào, mạnh tay xé đi y phục trên người nàng, bây giờ trên người chỉ còn mỗi chiếc yếm và tiết khổ, lúc chúng định bắt đầu làm công việc của mình, thì cánh cửa đột nhiên bị mở tung.

8. Chương 8

Lâm Uyển Nhu vừa nhìn thấy người mới đến kia, gương mặt tươi cười khoái chí, đột nhiên trắng bệch ra, cắt không ra giọt máu.

Còn kẻ vừa đến nhìn thấy cảnh tượng này, tức giận vô cùng, không, phải nói là hần đang phát điên, bao nhiêu tức giận trong mấy ngày hôm nay đều bộc phát ra hết, hần rút kiếm điên cuồng chém giết, Y Thanh và Y Hồng thì tiến lại chỗ Ngọc Tuyết, Y Thanh cởi áo ngoài choàng qua người nàng, nhằm che đi phần nào cơ thể đang lộ ra của nàng.

Mọi người chứng kiến cảnh này không khỏi khiếp sợ, từ trước đến nay mặc dù giáo chủ ra tay rất tàn nhẫn , nhưng mà chưa từng bao giờ như thế này, mấy tên kia giờ phút này, kẻ thì tay chân đứt lìa, kẻ thì mất đầu, máu văng khắp nơi, thật là vô cùng khủng khiếp, giáo chủ giờ phút này như tu la địa ngục, chứ không còn là người nữa.

Sau một màn đấm máu, Ngự Long quay sang Lâm Uyển Nhu, gương mặt tuần mỹ giờ đây tràn ngập lửa giận, không còn như xưa nữa, khiến cho Lâm Uyển Nhu run rẩy sợ hãi, từ trước giờ nàng ta chưa từng thấy Ngự Long giận như vậy, giờ phút này nàng thật sự rất sợ.

“tiểu thư, người làm sao vậy” lúc Ngự Long định xuống tay với Lâm Uyển Nhu thì Y Hồng hoảng hốt la lên, hấn xoay người nhìn lại thì thấy Tuyết nhi của hấn giờ đây rất khó chịu, nàng hình như bị trúng độc , gương mặt đau khổ vô cùng, hấn lập tức phi thân về phía nàng, ôm nàng vào lòng

“Tuyết nhi, nàng làm sao vậy”

“tata ...khó.... chịu.... quá”

“người đã làm gì nàng “ Ngự Long tức giận quay lại quát Lâm Uyển Nhu.

“ta...ta cho cô ta uống xuân dược” Lâm Uyển Nhu sợ hãi lắp bắp không nói nên lời.

Hoàng Ngự Long quay lại nhìn Ngọc Tuyết, đôi mắt hấn giờ phút này là đau thương cùng hối tiếc, là hấn bảo vệ nàng không tốt nên mới để nàng ra nông nỗi này, đáng chết, hấn gầm nhẹ một tiếng quay sang đám thuộc hạ phân phó mang Lâm Uyển Nhu và hai a hoàn giam vào đại lao, còn mình thì ôm Ngọc Tuyết thì triển kinh công nhanh chóng rời khỏi, để lại Y Thanh và Y Hồng nhìn nhau khó xử, không biết có nên đuổi theo hay không, nhưng mà nghĩ lại thì không nên, nếu không e rằng người tiếp theo chết sẽ là bọn họ.

Hoàng Ngự Long mang theo Ngọc Tuyết vận công lực đi như bay về Minh Nguyệt cư, giờ phút này Ngọc Tuyết toàn thân nóng như lửa đốt, một cảm giác rất khó chịu tràn ngập khắp cơ thể nàng, khiến cho nàng rên nhẹ , lại khiến cho ai kia thêm nóng lòng.

“Tuyết nhi, nàng cảm thấy thế nào rồi”

“khó chịu...ta.... khó chịu quá”

“ngoan, Tuyết nhi, nàng có tin tưởng ta không”

“tin, ta tin” đáng chết, đáng lý ra định bức xuân dược ra, nhưng mà bây giờ xem ra không kịp nữa rồi, đành phải thuận theo tự nhiên thôi.

Hấn nghe câu này của nàng thì bắt đầu dùng tay cởi bỏ áo khoác vừa rồi trên người nàng, sau đó là yếm và tiết khổ của nàng, rồi tự mình cởi y phục, ôm nàng lên giường, hai thân thể giờ đây không còn gì ngăn cách, chỉ có hai tâm hồn đang dần liên kết lại với nhau, hấn đặt môi mình lên môi nàng nhẹ nhàng hôn, nụ hôn của hấn đầy ôn nhu, nhẹ nhàng luồn lách tìm kiếm lưỡi của nàng, hấn bắt đầu chuyển qua tai của nàng, nhẹ nhàng ngậm vành tai nàng, yêu thương nỉ non

“Tuyết nhi, Tuyết nhi của ta, ta yêu nàng”

“ta cũng vậy” Ngọc Tuyết vô thức đáp lại

Hấn lại từ từ chuyển xuống cổ và xương quai xanh của nàng, tận tình hôn và cắn mút, để lại trên cổ của nàng những ấn ký của riêng hấn, đôi tay hấn mơn trớn trên người nàng, chạm đến đâu lại khiến cho da thịt nàng nóng đến đó, hấn cúi xuống tại núi đôi của nàng liếm mút nhẹ nhàng, dùng đầu lưỡi linh hoạt mơn trớn, làm cho nàng yêu kiều rên rỉ, hấn lại tiếp tục hôn nàng làm cho nàng từ từ rơi vào mê hoặc, khi trong mắt nàng chỉ còn là mơ màng , hấn vận lực đem vật ẩm nóng, đã cương cứng bên dưới từ nãy giờ tiến vào hoa nguyệt của nàng.

“A” Ngọc Tuyết đau đớn hét một tiếng, đôi tay bầu chặt vào người hấn.

Ngự Long dừng lại động tác, hấn biết đây là lần đầu của nàng, nên để nàng từ từ thích nghi, sau khi thiên hạ dưới thân im lặng một lúc, hấn lại nhiệt tình hôn vào những điểm nhạy cảm trên người nàng, làm cho nàng rơi vào mê muội một lần nữa, lại tiếp tục luật động thân mình đem vật kia rút ra sau đó lại nhanh chóng cắm vào bên trong nàng, hấn làm một cách nhanh chóng nhưng không mạnh bạo mà lại ôn nhu, nhằm hạn chế thấp nhất đau đớn cho nàng, trong phòng, hai bóng dáng quấn chặt lấy nhau, tiếng thở dốc của nam nhân, tiếng rên rỉ của nữ nhân chẳng mấy chốc vang vọng cả căn phòng, một đêm triền miên dài vô tận, mãi tới khi gần sáng cuộc mây mưa mới dừng, cả hai mới ôm nhau ngủ.

(TT: ò é ò é ò é, cấp cứu, tác giả chảy máu mũi đến ngất xỉu nên không thể tiếp tục, xin mạn phép dừng tại đây nha)

Sáng hôm sau, trong Minh Nguyệt cư, Ngự Long đã thức dậy, chăm chú nhìn vào thiên hạ đang ngủ say trong lòng, hắn mỉm cười vươn tay sửa lại những sợi tóc rối trên gương mặt nàng, bây giờ nàng đã thực sự trở thành nữ nhân của hắn, điều này khiến cho lòng của hắn không khỏi vui mừng, nếu không nhờ có Lâm Uyển Nhu kia, có lẽ hắn phải chờ đến đêm động phòng hoa chúc mới có thể chạm đến nàng, mà hắn thì không biết bản thân có thể chờ đến lúc đó được hay không.

Tiểu nữ nhân trong lòng đột nhiên cử động, thân hình chuyển động, hắn biết nàng đã thức.

“dậy rồi à, còn đau lắm không”

“không “ nàng cười nhìn hắn, đêm qua nàng biết hắn đã cố hết sức ôn nhu nhằm làm hạn chế mức thấp nhất đau đớn cho nàng, nàng làm sao có thể trách hắn được.

“nàng dậy nổi không, ta sai người chuẩn bị nước tắm, ngâm mình bằng nước ấm sẽ giảm bớt đau đớn”

“được” nàng chóng tay ngồi dậy, nhưng lại khụy xuống, không ngờ lại đau như vậy, bây giờ cả xương sống và lưng đều đau nhức.

“nàng sao vậy” hắn lo lắng hỏi han

“đau quá a” nàng bĩu môi, thật sự rất đau mà.

“nàng nằm nghỉ đi, ta đi dặn người chuẩn bị nước tắm cho nàng” hắn cười đặt lên trán nàng một nụ hôn, sau đó xoay người mặc quần áo rời khỏi phòng, trước khi đi còn quay lại cười nhìn nàng, từ khi gặp nàng hắn đã cười rất nhiều,

Một lúc sau, nước ấm được mang vào, Y Hồng giúp nàng tắm rửa, còn Y Thanh thì theo Ngự Long đi xử lý chuyện của Lâm Uyển Nhu.

“tiểu thư, xem ra nhà chúng ta sắp có đại cô gia rồi nhỉ” Y Hồng vừa giúp nàng lau mình, vừa cười trêu chọc.

“ngươi a đầu, muốn ăn đòn phải không”

“muội đâu có a, muội chỉ nói sự thật thôi mà”

“còn nói, có tin ta cho muội ăn đòn không”

“muội không dám nữa đâu, tiểu thư đừng giận mà”

Y Hồng lại tiếp tục công việc, giúp Ngọc Tuyết tắm rửa mặc y phục sau đó tiến ra đại sảnh, Lâm Uyển Nhu giờ phút này đang đứng tại đại sảnh, bên cạnh là hai a hoàn và mấy vị hộ pháp thân cận của Ngự Long cùng mấy thuộc hạ có chức vụ cao trong Thiên Long giáo, phía trên Hoàng Ngự Long đang ngồi, Y Thanh thì đứng bên phải hắn.

“Tuyệt nhi” Ngự Long nhìn thấy nàng bước vào thì tiến lại đỡ lấy nàng, ôm nàng lên ghế ngồi cùng hắn, Y Hồng thì tiến lên đứng bên trái của họ.

“chàng định xử lý cô ta thế nào” Ngọc Tuyết quay sang hỏi Ngự Long.

“giết” hắn lạnh lùng lên tiếng

“giáo chủ không được, làm như vậy sẽ gây ra xích mích với Hắc Long bang” một người đứng ra khuyên nhủ.

“vậy thì đã sao” hắn hừ lạnh.

“chàng thật sự nhẫn tâm vì tiện nhân này mà đối xử với ta như vậy sao” Lâm Uyển Nhu rơi lệ hỏi.

“là do ngươi tự chuốc lấy” hắn vẫn như cũ lạnh lùng

Lúc này bên ngoài lại truyền đến tiếng động, là tiếng đánh nhau, còn có tiếng rống giận của một người.

“là kẻ nào muốn lấy mạng con gái của ta” một nam tử trung niên hùng hổ xông vào.

“cha” Lâm Uyển Nhu vui mừng khôn xiết nàng được cứu rồi.

“cha, họ hòa nhau ăn hiệp con” Lâm Uyển Nhu nhào vào lòng nam nhân khóc lớn.

“con gái ngoan không sao, có cha ở đây, không ai dám làm gì con đâu, con đừng lo” Lâm Thương vuốt ve con gái của mình sau đó quay sang liếc mắt nhìn Ngự Long

“Hoàng Ngự Long con gái ta có gì không tốt, chẳng qua nó chỉ đùa với nữ nhân kia một chút, mà người nhẫn tâm giết nó, người cũng quá tuyệt tình rồi đó”

“đùa, Lâm bang chủ, người hình như quá nuông chiều con gái rồi đó” Ngự Long cười lạnh.

“ta mặc kệ, hôm nay ta nhất định phải dẫn Nhu nhi về, xem người làm gì được ta”

“người nghĩ đây là đâu mà muốn vào thì vào muốn ra thì ra sao” Ngự Long lạnh lùng lên tiếng.

“Hoàng Ngự Long, không phải người định gây chiến với Hắc Long bang đấy chứ”

“vậy thì đã sao, lần này ta tuyệt đối không bỏ qua”

“được, Hắc Long bang ta xin chờ, trận chiến này do người khơi dậy trước, người đừng trách ta, cùng lắm thì cả hai cùng thiệt hại thôi”

“người lầm rồi, nếu như trận chiến này thật sự xảy ra, người đối phó không chỉ có Thiên Long giáo, mà còn có Lăng Vân sơn trang”

9. Chương 9

Mọi người đều giật mình khi nghe giọng câu nói đó, Lăng Vân sơn trang, cấm địa võ lâm, là nơi bất khả xâm phạm trên giang hồ, không ai không biết, những kẻ đắc tội với Lăng Vân sơn trang từ trước đến nay đều không có kết cục tốt, đây rốt cuộc là tại sao vậy, tại sao cứ nhiên lại nhắc đến Lăng Vân sơn trang.

Nhưng chỉ có ba người lại hoàn toàn không có chút gì ngạc nhiên khi nghe giọng nói đó.

“ai, là kẻ nào, người đừng tưởng mang Lăng Vân sơn trang ra là dọa được ta, người tính uy hiếp ta sao, nằm mơ đi, chuyện này thì có liên quan gì đến Lăng Vân sơn trang cơ chứ” Lâm Thương quát lớn tiếng, tỏ vẻ như không có gì, nhưng trong lòng lại có chút lo sợ.

“con gái của người động vào đại tiểu thư của Lăng Vân sơn trang, còn bây giờ người lại có ý định động đến con rể tương lai của Lăng Vân sơn trang, người còn nghĩ không liên quan nữa sao” tiếng nói vừa dứt, một tử y nữ tử xuất hiện ngay trong đại sảnh, gương mặt gầy gò, hồn nhiên, nhìn rất đáng yêu.

(TT: *tung hoa* , tứ tiểu thư Vũ Ngọc Linh nhà ta lần đầu tiên lên đài, đừng nhìn như vậy chứ tỷ ấy lại là thiên hạ đệ nhất lão bản đây, rất khó đối phó nha, nói về mưu kế , tỷ ấy nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất đâu, đừng bị bộ mặt ngây thơ của tỷ ấy đánh lừa)

“Linh nhi, đến rồi sao, tỷ còn tưởng muội bận lắm chứ” Ngọc Tuyết cười trêu ghẹo

“tứ tiểu thư “ Y Thanh và Y Hồng cúi người thi lễ.

“ây da, đại tỷ có chuyện cần giúp, muội làm sao mà dám không đến a”

“a đầu, xem như muội biết điều”

“a đầu kia, người chính là kẻ vừa nói nhảm lúc nãy đúng không” Lâm Thương chỉ vào mặt Linh nhi hỏi.

“ta chính là người vừa mới lên tiếng, nhưng những gì ta nói lúc nãy là thật, không hề nhảm”

“người sàm ngôn, nếu người nói vậy chẳng phải con tiện nhân kia là đại tiểu thư của Lăng Vân sơn trang sao”

“chát ” tiếng nói vừa dứt, ả lập tức bị một cái tát vào mặt, trong đại sảnh

lại xuất hiện thêm một bóng dáng của lam y nữ tử, nữ tử này dù đẹp nhưng lại cực kỳ lạnh lùng, làm cho người ta rét run khi đến gần.

“sỉ nhục người của Lăng Vân sơn trang, một cái tát này xem như cảnh cáo người, như vậy xem ra đem so với người khác còn nhẹ đó” Lam y nữ tử cười lạnh.

“AAA” Lâm Uyển Nhu sau khi bị tát, đột nhiên ôm mặt la lớn , nhìn bộ dạng của cô ta vô cùng đau đớn thống khổ.

“nữ nhi, con bị làm sao vậy, nữ nhi” Lâm thương cuống cuống, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy.

“cha...cha...con đau quá, mặt của con đau quá”

“người đã làm gì con gái ta” Lâm Thương quay sang lam y nữ tử hét .

“tặng cho ả chút thất linh tán làm thuốc dưỡng da thôi”

“thất ...thất linh tán, đó chẳng phải độc dược chuyên dụng của độc y sao, người rốt cuộc là ai” Lâm Thương hoảng sợ

“ta họ Vũ, tên Ngọc Dung”

“Vũ Ngọc Dung, chẳng phải là thiên hạ đệ nhất độc y, tam tiểu thư của Lăng vân sơn trang sao”

“người nói đúng rồi”

(TT: ze, lại thêm một tiểu thư nhà ta lên đài rồi, cho tròng pháo tay nào)

“còn ta nữa, để ta tự giới thiệu, ta cũng họ Vũ, tên của ta là Ngọc Linh”

“Vũ Ngọc Linh, thiên hạ đệ nhất lão bản, tứ tiểu thư của Lăng Vân sơn trang”

“không sai”

“náo nhiệt như vậy làm sao mà thiếu ta được chứ” một bạch y công tử,tuấn dung yêu mị tà tứ, từ ngoài cửa lớn đi , sau khi giải quyết mấy tên thuộc hạ của Lâm Thương đang đứng chắn ở cửa

“nhị ca” cả Linh nhi và Dung nhi đều cùng đồng thanh.

“tiểu tử, ta tưởng đệ chỉ rảnh ngao du kỹ viện, không để tâm đến mọi chuyện chứ”

“đại tỷ a, đệ đâu có vô lương tâm như vậy chứ, đại tỷ phu tương lai có chuyện cần giúp đỡ làm sao đệ không đến được chứ”

“người là ai, đừng nói người cũng họ Vũ đấy” điên rồi, tại sao hôm nay người của Vũ gia đều chạy đến đây hết vậy, trong lòng Lâm Thương không ngừng đổ mồ hôi.

“người đoán đúng rồi, ta cũng họ Vũ, tên của ta là Vũ Thuận Phong” bạch y công tử, tay phe phẩy quạt cười nói

“người là đa tình công tử, Vũ Thuận Phong, nhị thiếu gia của Lăng Vân sơn trang”

“chính là bản thiếu gia” Thuận Phong phe phẩy quạt cười nhẹ nhàng.

(TT: rốt cuộc cũng đủ mặt các ca ca tỷ tỷ nhà ta cả rồi, mệt đứt cả hơi)

“bọn họ đều gọi người là đại tỷ, vậy... vậy không lẽngười là” Lâm Thương giờ phút này đã sợ đến đổ mồ hôi hột cả rồi, tại sao thiếu gì nơi như vậy, lại đi trêu vào Lăng Vân sơn trang chứ.

“ta cũng họ Vũ, tên của ta là Vũ Ngọc Tuyết”

“Ngọc Diệp thân y, đại tiểu thư của Lăng Vân sơn trang, Vũ Ngọc Tuyết”

“người nói đúng rồi”

“rằm”đám thuộc hạ của Lâm thương có mấy tên từ nãy giờ nghe đến bốn chữ Lăng Vân sơn trang đã sợ lắm rồi, lại còn cả bốn vị công tử và tiểu thư huyền thoại đều xuất hiện ở đây nữa, mà tiểu thư nhà họ cư nhiên còn động đến đại tiểu thư của Lăng Vân sơn trang, chủ nhân của họ lại đi đắc tội với đại cô gia tương lai của Lăng Vân sơn trang, nghe tới đây có người chịu không nổi đã té xỉu.

“chắc, chắc, thuộc hạ của người đúng là lũ vô dụng” Linh nhi lắc đầu tiếc nói.

“cha, con đau quá...cha mặt của con” Lâm Uyển Nhu tay ôm mặt thống khổ la lớn.

“nữ nhi, nữ nhi”

“các vị tiểu thư, công tử, vừa rồi ta không biết rõ nên đã đắc tội, mong các vị bỏ qua, tha cho có được không”

“tha, con gái của người hại ta như vậy, người kêu ta tha cho ả, chuyện này mà đồn ra ngoài, danh tiếng của Lăng Vân sơn trang chẳng phải mất hết sao” Ngọc Tuyết cười lạnh, nực cười, tha cho ả dễ dàng như vậy ta chẳng phải sẽ có lỗi với bản thân sao.

10. Chương 10

”Vũ tiểu thư, là con gái của ta không đúng, không nên đắc tội với người, ta thay mặt nó xin lỗi người, mong người đại nhân đại lượng đừng trách tội nó, tha cho nó lần này đi, ta cầu xin người” Lâm Thương khẩn thiết cầu xin, giờ phút này ông ta hiểu rõ, nếu hôm nay không nhượng bộ, ông ta sẽ gặp phiền phức lớn.

“tha, người nói dễ dàng quá nhỉ, như vậy bọn ta chẳng phải thiệt hại sao, Lăng Vân sơn trang xưa nay chưa từng làm ăn lỗ vốn bao giờ” Linh nhi nhẹ nhàng nói, nhưng khẩu khí lại đầy sát nhọn.

“đúng vậy, như vậy làm sao được chứ” Thuận Phong cũng cười khẩy.

“con gái người đắc tội với Lăng Vân sơn trang mà tha dễ dàng như vậy, danh tiếng của Lăng Vân sơn trang chẳng phải sẽ bị người ta đem ra làm trò cười sao” Dung nhi mỉa mai.

“Lâm bang chủ cũng nghe rồi đó, ba đệ đệ và muội muội của ta cũng không đồng ý bỏ qua, cho nên ta càng không thể bỏ qua được”Ngọc Tuyết cố tình nhấn mạnh câu càng không thể bỏ qua.

“người.....các người bức người quá đáng...cha... chúng ta ..cứ giết chúng, sau đó xóa sạch dấu vết,...như vậy...như vậy thì thần không biết quỷ không hay rồi”Lâm Uyển Nhu mắt đầy phẫn nộ, dung mạo của ả đã bị hủy rồi thì còn gì để mất nữa chứ.

“giỏi, người rất có bản lĩnh, từ trước đến nay người là người đầu tiên dám công khai chống đối với Lăng Vân sơn trang đó, chỉ tiếc là người không có khả năng này mà thôi” Dung nhi ánh mắt toát ra đầy ý cười cùng lãnh khí làm cho người ta sợ hãi.

“người nói vậy là sao” Lâm Thương lo lắng hỏi, giọng điệu này, không lẽ họ đã ra tay trước.

“cũng không có gì, có lẽ bây giờ tất cả các phân đà của Hắc Long bang trong Lãnh Nghiệp hoàng triều đều đã bị Lăng Vân sơn trang tiêu diệt, người của người dẫn đến đây, bây giờ cũng đều đã bị khống chế, không biết người định dùng cách gì giết bọn ta đây” Linh nhi hảo tâm giải thích.

(Miu: té xỉu, tiêu diệt bang phái của người ta mà còn nói là hảo tâm, tỷ là người đầu tiên; TT :đúng, đúng, tự cổ duy nhất nhân; Linh nhi: *rút kiếm*, hai người nói gì; TT, Miu : xách dép bỏ chạy).

“cái gì” Lâm Thương dờ dẩn ngã về sau, cơ nghiệp mà ông ta vất vả gây dựng giờ phút này lại tan thành mây khói chỉ trong vòng mấy ngày.

“không thể nào, làm sao có thể, các người bắt đầu ra tay từ khi nào” Lâm Uyển Nhu như không tin vào những gì mình vừa nghe được.

“từ giây phút chúng ta gặp nhau lần đầu, người đã mở miệng mắng ta là hồ ly tinh, ta từ trước đến giờ chưa từng bị sỉ nhục như vậy, vì vậy ta nhất định sẽ khiến cho người phải trả giá đắt vì chuyện này” Ngọc Tuyết lạnh lùng trả lời.

Giờ phút này mọi người trong Thiên Long giáo mới hiểu được nàng căn bản không phải là nữ nhân yếu đuối, dễ dàng bị người ta ức hiếp, mà là một nữ nhân tâm cơ khó lường, không, là yêu nữ khó đối phó mới đúng, nhưng nếu nàng ta và giáo chủ của họ thành đôi, có sự trợ giúp của Lăng Vân sơn trang, như vậy Thiên Long giáo chẳng phải sẽ như hổ thêm cánh sao, vậy thì tốt quá rồi.

“sao có thể như vậy, thì ra người đã tính toán từ trước, tất cả đều nằm trong kế hoạch của người có phải không, tất cả đều do người sắp xếp đúng không, kể cả chuyện để ta bắt đi cũng vậy” Lâm Uyển Nhu thất thần, cô ta căn bản là yêu nữ, là một kẻ mà bản thân mình không bao giờ có thể đối phó được.

“không sai” Ngọc Tuyết thẳng thắn thừa nhận.

“ta liều mạng với các người” Lâm Thương phấn nộ lao về phía đám người Ngọc Tuyết tấn công.

“ầm, phịch “ hai tiếng động vang lên, Lâm Thương ngã xuống, khoe miệng chảy máu chỉ thốt lên bốn từ “ta không cam tâm” thì tắt thở, lúc đó ông ta tấn công về phía Thuận Phong, y dùng chưởng lực phát ra một chưởng ba phần công lực, Hàn Vân chưởng của y đứng thứ tư trên giang hồ trong số các loại võ công lợi hại nhất, nên Lâm thương vốn không thể nào chống lại.

“cha...cha... là con, mọi chuyện đều là do lỗi của con, là con sai...cha” Lâm Uyển Nhu ôm thi thể Lâm Thương khóc lớn.

“xoẹt” Lâm Uyển Nhu trên cổ xuất hiện một đường mảnh, té ra đất tắt thở.

“cha cô ta đã chết, cô ta sống làm gì nữa, chỉ có điều giết như vậy xem ra lợi cho cô ta quá” Linh nhi thu lại kiếm vừa xuất ra, chỉ một nhát đã lấy mạng của Lâm Uyển Nhu.

“chết rồi thì thôi đi, còn nói gì nữa, ở đây hết náo nhiệt rồi, ta đi tìm chỗ náo nhiệt hơn đây” Thuận Phong dứt lời bóng dáng đã biến mất khỏi đại sảnh.

“huynh ấy cứ luôn như vậy, không chịu ngồi yên bao giờ, không biết tới bao giờ mới sửa được đây” Linh nhi lắc đầu.

“không biết nhưng e là khó lắm” Dung nhi trả lời.

Sau khi chuyện kết thúc, người của Thiên Long giáo tiến hành dọn dẹp mọi thứ còn lại, Hoàng Ngự Long không nói tiếng nào, lẳng lặng vào thư phòng đóng cửa, không hề bước ra, sáng hôm sau có một cỗ xe ngựa rời khỏi Thiên Long giáo, đó chính là cỗ xe của Ngọc Tuyết, bên trong xe ba tỷ muội Vũ gia ngồi yên không ai nói tiếng nào.

Từ hôm qua đến giờ, Hoàng Ngự Long không nói bất kỳ lời nào với Ngọc Tuyết, cho nên nàng đã để lại một lá thư và lẳng lặng rời khỏi, hy vọng là nàng đoán đúng, nếu không thì nửa đời còn lại nàng xem ra phải cô đơn một mình rồi.

Lúc này tại Thiên Long giáo, Hoàng Ngự Long sau một đêm suy nghĩ, đã quyết định đi tìm Ngọc Tuyết để nói rõ, nhưng khi đến phòng nàng thì lại không thấy một ai, hỏi ra mới biết thì ra nàng đã rời đi từ sớm, nhưng do hấn dẫn không cho bất cứ ai làm phiền đến hấn, nên thuộc hạ của hấn không ai dám vào trong bẩm báo cả, đành để cho đám người Ngọc Tuyết rời đi, hấn tiến vào phòng thì nhìn thấy phong thư mà nàng để lại cho hấn, đọc xong phong thư, hấn không nghĩ nhiều phi thân ra ngoài tìm một con ngựa nhanh nhất nhanh chóng đuổi theo nàng.

Long, khi chàng đọc xong lá thư này ta đã rời đi, ta biết chàng không thể chấp nhận được chuyện ngay từ đầu ta gạt chàng, nhưng mà có một chuyện ta không hề giả dối, đó chính là tình cảm của ta, ta là thật lòng yêu chàng, nếu chàng thật sự không chịu tin tưởng tình cảm của ta, cứ cho là ta chỉ có ý đùa giỡn chàng thì xem như duyên phận của chúng ta đã hết, nhưng Vũ Ngọc Tuyết ta xưa nay là người nói một là một hai là

hai, nếu ta đã nhận định chàng, thì cả đời ta trong lòng, chỉ có mình chàng, nếu chúng ta đã vô duyên thì ta cũng không còn gì để nói, nhưng cả đời này của ta sẽ không lấy bất kỳ một ai nữa, ta nghĩ ta sẽ quay về nhà, suốt đời ẩn cư, không rời khỏi nửa bước, sống cô độc trong suốt nửa đời còn lại, chúc chàng có thể nhanh chóng tìm được một nữ nhân tốt và sống hạnh phúc, dù ở đâu ta cũng sẽ luôn chúc phúc cho chàng

Tuyệt nhi, nàng phải chờ ta, nàng nhất định phải chờ ta, nữ nhân ngu ngốc này, ta có nói giận nàng sao, ta chẳng qua không kịp thời thích ứng mọi việc, thân phận của nàng quá đặc biệt, rồi ta đột nhiên phát hiện ta dường như không hiểu rõ nàng, nên mới không thể đối mặt với nàng được thôi, chứ ta có giận nàng bao giờ, vậy mà nàng lại tự suy nghĩ lung tung, còn bỏ đi nữa chứ, nếu tìm được nàng ta nhất định sẽ phạt nàng thật nặng.

Hoàng Ngự Long phóng ngựa như bay, nếu không đuổi kịp, chỉ sợ nửa đời còn lại cô đơn không chỉ có nàng mà còn có hắc, lần trước cái tên Lâm Thương kia mua chuộc người của hắc, hại hắc bị thương nhằm lật đổ Thiên Long giáo, thống nhất hắc đạo, thật sự từ trước đến nay ngoài mặt dù thuận hòa, nhưng bên trong hai tổ chức hắc đạo này luôn âm thầm đối nghịch, nếu lần đó không có nàng cứu hắc thì hắc đã không còn sống tới ngày hôm nay, nàng lại còn giúp hắc tiêu diệt kẻ thù lớn của hắc, nữ nhân này ngay từ lần đầu gặp mặt đã cướp đi trái tim của hắc, khiến hắc không giây phút nào là không nghĩ tới nàng, vậy mà nàng cứ nhiên lại bỏ đi không nói tiếng nào như vậy, thật làm hắc tức chết mà.

“tỷ tỷ, tỷ định cứ như vậy mà đi sao” Linh nhi khó hiểu, rõ ràng tỷ tỷ yêu tên kia mà.

“Linh nhi, khi nào muội đạt trình độ như tỷ ấy thì muội sẽ hiểu thôi” Dung nhi cười nói, nụ cười của nàng rất hiếm, chỉ cười với người trong nhà thôi nha..

“à đã hiểu, tại sao muội quên mất nhỉ” Linh nhi nghe xong gật đầu nhớ ra, tại sao quên mất bản chất đại tỷ nhà mình nhỉ, tỷ ấy làm như vậy chẳng qua là làm cho cái tên kia nóng ruột đuổi theo thôi, bức hắc thừa nhận đời này không có tỷ tỷ là không được.

“tiểu thư, Hoàng giáo chủ ở phía trước chặn đường” Y Thanh bên ngoài nói vọng vào, cứ tưởng hắc sẽ không đến, không ngờ vừa mới đi có nửa ngày đã đuổi kịp đến nơi rồi, Dung nhi và Linh nhi nhìn nhau cười, tên này đời này bị đại tỷ của họ khống chế rồi, đừng hòng chạy được đi đâu.

Ngọc Tuyết không nói, nhẹ nhàng xuống xe, thì ngay lập tức rơi vào vòng tay quen thuộc.

“chàng..ừm...ừm” còn chưa nói được câu nào môi đã bị người ta cướp lấy.

Hoàng Ngự Long hôn nàng, hắc đem cơn giận dữ truyền qua nụ hôn, vừa hôn vừa cắn môi nàng, đến khi môi nàng sưng đỏ, và không thể thở được nữa hắc mới buông tha nàng.

“nữ nhân ngu ngốc, ai cho nàng tự động rời khỏi vậy hả, ta nói cho nàng biết sau này không được sự cho phép của ta, nàng không được rời khỏi ta biết không hả”

“chàng không giận ta vì lừa chàng sao”

“không quan trọng, ta chỉ muốn biết nàng có yêu ta không” hắc nhìn nàng thâm tình

“có, ta yêu chàng” nàng thật lòng trả lời

“vậy là đủ rồi, chỉ cần như vậy thôi, ta không quan tâm trước đây đã có chuyện gì, chỉ cần sau này nàng luôn ở bên cạnh ta, không bao giờ rời xa ta là được rồi” hắc ôm chặt nàng, như thể buông tay ra, nàng sẽ biến mất vậy.

“được” nàng cười tựa vào lòng hắc, nàng biết lần này nàng đã thắng cược, cược được một nam nhân yêu nàng, cược được một tương công có thể cho nàng hạnh phúc cả đời.

Mấy tháng sau, giang hồ có tin, Hắc Long bang vì đắc tội Lăng Vân sơn trang mà toàn bang bị diệt, đại tiểu thư của Lăng Vân sơn trang và giáo chủ Thiên Long giáo thành thân, hai bên kết thông gia, cả hai thế lực vốn đã mạnh bấy giờ còn mạnh hơn trước rất nhiều, khiến cho người giang hồ càng thêm e sợ, nhưng kết cục của một chuyện tình giữa một yêu nữ và một đại ma đầu, đã kết thúc viên mãn bằng một lễ thành thân hoành tráng tại Lăng Vân sơn trang, và lại mở thêm một chương mới nữa cho thế hệ thứ tư của sơn

trang huyền thoại.

11. Chương 11: Phiên Ngoại Thiên

Hôm nay là tết nguyên tiêu, nhà nhà, đường phố đều kết hoa giăng đèn rất náo nhiệt, Lăng Vân sơn trang cũng không ngoại lệ, không khí cũng từng bừng vô cùng, khắp nơi tiếng bước chân nhộn nhịp, mọi người đều tắt bật vì tết nguyên tiêu, duy chỉ có một nơi là vô cùng yên tĩnh, đó là Ngọc Tuyết cư, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng từ sự náo nhiệt bên ngoài.

Trong phòng, một bạch y nữ tử đang nằm trên giường, ngủ say giấc với vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, tay đặt trên cái bụng căng tròn (Tuyệt tỷ nhà ta đó). Ngồi bên cạnh là một thanh y nam tử (Long ca nhà ta chứ ài), đôi mắt y đang nhìn nàng, đầy ôn nhu lại có chút xót xa.

Nhớ lại 9 tháng trước.

Hoàng Ngự Long sau khi thành thân với Ngọc Tuyết đã dọn về Lăng Vân sơn trang ở, nên y phải thường xuyên đi đi lại lại giữa Thiên Long giáo và Lăng Vân sơn trang, Ngọc Tuyết do phải tiếp tục làm công việc của thân y nên có đôi lúc phải đi chữa bệnh xa, mỗi lần nàng vắng mặt, là bộ mặt của Hoàng Ngự Long lại đầy sát khí, ai dám đến gần thì chỉ có nước lãnh đủ, rốt cuộc người chịu tội chỉ có người của Thiên Long giáo.

“cứ tình hình này chắc chúng ta khó sống mất” tả hộ pháp lắc đầu than thở.

“đúng đó, nếu không mau tìm cách không biết tới khi nào chúng ta sẽ bị đem ra làm bia trút giận nữa” một người khác cũng nói xen vào.

“nếu cứ tiếp tục thế này chắc ta chết vì đau tim và tổn thọ mất, ngày nào cũng thấp thỏm lo âu thế này ta chịu hết nổi rồi” hữu hộ pháp cũng than thở.

“vậy thì mau nghĩ cách đi a, ở đây than thở cái gì” một người khác cũng nói xen vào, lập tức mọi người trong đại sảnh liền đi đi lại lại, vò tai bứt tóc, lắc đầu nặn óc mà nghĩ, thậm chí có người vì mãi mê suy nghĩ mà đụng vào người khác, khiến cho cả hai té lăng quay trên mặt đất, nhưng cả buổi vẫn chưa nghĩ ra, cứ nghĩ sẽ bỏ cuộc nào ngờ tả hộ pháp lại lên tiếng

“ta có cách này nhưng.....”

“còn nhưng nhị gì nữa mau nói đi a” lập tức mọi người liền bao vây tả hộ pháp.

“lại đây ta nói cho nghe, kế hoạch của ta là, bolo..... bala.....” sau một tràng dài, mọi người đều gật đầu tán thành.

“đúng tháo chuông cần tìm người buộc chuông, cứ như vậy đi, nhưng mà ai đi nói với giáo chủ đây” lại thêm một thắc mắc.

Mọi người lại nhìn quanh một lượt, đảo mắt tới lui, lại rơi lại trên người tả hộ pháp, làm ông ta có cảm giác sợ hãi, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra cho mình thì phải.

“các người, các người làm gì mà nhìn ta như vậy a”

“tả hộ pháp, kế sách do người nghĩ ra, người nên đi nói thì nhay hơn”

“đúng đó, bọn ta nói sẽ không rõ hơn người đâu, người đi nói sẽ hay hơn a”

“đúng đúng” lập tức mọi người đều tán thành, còn tả hộ pháp đáng thương chưa kịp phản ứng đã bị bọn họ ném vào thư phòng của Hoàng Ngự Long.

“các người thật không có nghĩa khí mà” hần vừa vào phòng nhìn thấy bộ mặt âm trầm đầy sát khí của giáo chủ hần, thì định quay trở ra mới phát hiện cửa đã bị khóa từ bên ngoài.

“tả hộ pháp, cổ lên a, vì mọi người ngài hãy cổ lên, bọn ta sẽ luôn ghi nhớ công đức này của ngài” mọi người đứng bên ngoài không ngừng cổ vũ.

“các người, công đức cái gì chứ, người hy sinh có phải là các người đâu, các người nói hay lắm, ta còn không biết ta có mạng mà trở ra không nè, các người nhớ đó cho ta, ta mà bình an trở ra, các người chuẩn bị quan tài đi là vừa” bọn người ngoài cửa đang cười mãn nguyện nghe được câu này thì rét run, , trong Thiên Long giáo, ngoại trừ giáo chủ, tả hộ pháp chính là người lợi hại nhất a, thành công làm cho đám người kia bắt đầu thấp thỏm lo âu, còn tả hộ pháp đành quay đầu vào đối diện với bộ mặt âm lãnh kia.

“có chuyện gì” Hoàng Ngự Long đầu cũng không ngẩng lên lạnh giọng lên tiếng, không biết ở đâu ra mà lắm công việc thế này, làm cho hắn không có thời gian bên cạnh thê tử, bọn người kia không biết làm gì, lời đâu ra một đống công việc cho hắn làm, làm hại hắn giờ đây ngồi giải quyết công việc, nhưng lại luôn lo lắng cho Tuyết nhi của hắn, không biết nàng có về sơn trang an toàn hay không, nàng đi đường có mệt hay không, ba ngày, đã ba ngày hắn không được gặp nàng rồi, nhưng với hắn mà nói cứ như ba năm, đang suy nghĩ thì nghe được tiếng ồn ào ngoài cửa, bọn người này đúng là càng ngày càng to gan mà, dám trong lúc hắn làm việc mà quấy rầy hắn nữa.

“giáo...giáo ...chủ” tả hộ pháp lắp bắp không nói nên lời.

“có gì cứ nói thẳng, đừng có ở đó mà ấp a ấp úng” Hoàng Ngự Long tâm trạng đang vô cùng tức giận.

“à, giáo chủ, thuộc hạ biết mấy ngày nay giáo chủ vì việc của phu nhân mà buồn phiền nên thuộc hạ đã thay người nghĩ cách, không biết người có muốn nghe không” tả hộ pháp liều mạng nói đại.

“nói” độ âm lãnh cũng đã giảm đi phần nào, tả hộ pháp thấy có biến chuyển mới thở phào nói tiếp

“muốn giữ chân được phu nhân e rằng chỉ có.....đích thân ngài ra tay thôi”

Hoàng Ngự Long mâu quang nhần lại, suy nghĩ một hồi chợt hiểu ra, hắn nhanh chóng phi thân rời đi, không quên ném lại một câu cho tả hộ pháp

“việc còn lại người giải quyết đi”

Lúc này hắn mới có thể an tâm, định mở cửa bước ra phát hiện cửa đã bị khóa, hắn dùng lực một chút, cánh cửa bị mở tung, đám người phía ngoài đang nghe lén, ngay lập tức ngã nhào trên đất, chổng chất lên nhau, tả hộ pháp nhìn họ bằng ánh mắt khinh bỉ, ta đã nói gì nhỉ, các người chuẩn bị tinh thần đi là vừa, thế là nhân lúc giáo chủ không có mặt, Thiên Long giáo xảy ra nội chiến.

Về phần Hoàng Ngự long sau khi rời khỏi đã dùng tốc độ nhanh nhất trở về Lăng Vân sơn trang tìm Ngọc Tuyết, lúc này Ngọc Tuyết đang ngồi trò chuyện cùng mọi người thì Ngự Long bước vào

“Long, chàng sao lại về sớm thế, chẳng phải trong giáo có rất nhiều chuyện để làm sao” nàng tiến lại gần hỏi hắn.

Hắn nhìn nàng đầy ôn nhu, cái sát khí cùng âm lãnh kia cũng không cánh mà bay đi nơi khác, dường như chưa từng tồn tại, hắn cũng không có trả lời nàng mà sẵn thế nắm tay nàng đến trước mặt hai vị nhạc phụ, nhạc mẫu của mình

“nhạc phụ , nhạc mẫu, nếu không có chuyện gì, con muốn đưa nường tử của mình về phòng nghỉ không biết có được không”

Lúc này Vũ lão gia và phu nhân có chút ngạc nhiên, từ trước đến giờ người con rể này trước mặt họ và người trong sơn trang luôn tỏ ra đúng mực, chưa từng luống cuống như vậy, hôm nay không biết có chuyện gì, nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Chỉ cần có thể, Hoàng Ngự Long đã ôm lấy nường tử thi triển kinh công quay về Ngọc Tuyết cư, trước về mặt vẫn còn ngỡ ngàng của mọi người.

“cha, nường, tứ muội, nếu không khép miệng lại e rằng...” một giọng nói bị bỏ lửng của một hồng y nữ tử vang lên (Dung tỷ nhà ta đó), nhưng cũng làm mọi người định thần lại.

“phu nhân, xem ra người con rể này chúng ta cần xem lại nha” Vũ lão gia quay qua nhìn thê tử cười nói, Vũ phu nhân cũng tán thành gật đầu.

“cha, nương chẳng qua tỳ phu chỉ muốn đưa đại tỳ đi nghỉ thôi mà, có cần ngờ ngác vậy không a “một giọng nói trong trẻo của một thanh y nữ tử bộ mặt khó hiểu vang lên (Linh tỳ nhà ta đó), mặc dù chứng kiến từ đầu đến cuối, nhưng nàng vẫn không hiểu, mặc dù đại tỳ đi đường xa thật đó nha, nhưng cũng đâu có mệt đến cần đi nghỉ gấp vậy, cộng thêm bộ mặt khó hiểu của cha nương này giờ nữa, thật khiến nàng mù mờ mà.

Vũ gia và Vũ phu nhân chỉ nhìn nhau cười khổ sau đó im lặng rời khỏi, lúc này Ngọc Dung mới lên tiếng

“tứ muội muội nghĩ, đại tỳ phu thật muốn mang đại tỳ đi nghỉ sao”

“bộ không phải hử” Ngọc Linh bộ mặt ngây thơ đến không thể ngây thơ hơn được nữa.

“tỳ mệt rồi, đi nghỉ đây, muội muốn biết gì thì đi tìm đương sự mà hỏi đi” Ngọc Dung lắc đầu bó tay.

“nè tam tỳ, chờ đã, tỳ còn chưa giải thích cho muội mà” Ngọc Linh bực tức đuổi theo.

Về phần Ngọc Tuyết sau khi bị kéo về phòng đã nhanh chóng bị một vòng tay ôm chặt.

“Long ta không mệt” nàng ở trong lòng hần nhẹ giọng nói.

“ta biết”

“biết thế sao.....” nhưng chưa nói hết câu thì đã bị cắt ngang.

“nhưng một lát sẽ mệt”

Ngọc Tuyết vừa nghe thì có chút ngạc nhiên, nhưng khi hiểu ra thì khuôn mặt lập tức đỏ bừng, chỉ có thể vùi đầu vào ngực hần, nhẹ nhàng nỉ non “đúng là mệt thật”

Ngay sau đó cả căn phòng tràn ngập hương vị giao hoan, không khí tràn ngập ân ái, bên trong phòng, hai bóng dáng trong tình trạng không mảnh vải che thân quấn chặt lấy nhau, tiếng nữ nhân liên tục rên rỉ cùng tiếng thở dốc của nam nhân vang ra làm cho người ngoài nghe đều phải đỏ mặt.

Nửa tháng sau, đại tiểu thư của Lăng Vân sơn trang mang thai, mọi người đều vui mừng, vui nhất là Hoàng Ngự Long, hần sắp được làm cha, và có thể ở bên cạnh nương tử của mình,(viện có Ngọc Tuyết mang thai, hần đem toàn bộ công việc giao cho tả hữu hộ pháp), nhưng không được bao lâu thì hần lại chứng kiến cảnh thê tử bị ốm nghén không ăn được gì nhiều, chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, sắp đến ngày sinh tình trạng vẫn không giảm, ngược lại càng trầm trọng, hần lúc này hận muốn đem tả hộ pháp ra băm vằm vì cái chủ ý chết tiệt của ông ta càng hận mình vì ích kỷ cá nhân mà khiến nàng chịu khổ, đang suy nghĩ bất giác tay hần nắm chặt lấy tay nàng, làm cho nàng tỉnh giấc, vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt của người mà nàng yêu, giờ đây trong mắt của hần không chỉ có yêu thương mà còn có xót xa, ân hận.

“Tuyệt nhi, nàng đã tỉnh” hần nhẹ nhàng hỏi.

“ân, chàng không cần lo lắng thiếp không sao, chỉ là cảm thấy buồn ngủ chút thôi” dù nàng thật sự rất mệt với cơ thể nặng nề này, nhưng mà vẫn cố gắng gượng cười để hần yên tâm, nhưng đôi mắt kia vẫn thủy chung là xót xa ân hận,, là hần sai, chính hần làm nàng ra nông nổi này, nghĩ đến đây hần hận không thể giết chính mình đi.

“Long ta thật sự không sao mà, chàng quên ta là thần y sao, yên tâm đi, không có gì đâu...ta” còn chưa nói hết câu, nàng đã thấy bụng mình đau thắt.

“Tuyệt Nhi nàng làm sao vậy” hần lo lắng hỏi.

“thiếp.....thiếp bị vỡ ối rồi.....hình như thiếp sắp sinh”

“cái gì, ...nàng chờ một chút ta đi gọi người” hần lập tức phóng như bay ra ngoài.

Chẳng mấy chốc cả Lăng Vân sơn trang nháo nhào cả lên, nàng ở bên trong vì sanh con mà đau đớn, hần ở bên ngoài đi lại lo lắng, nhiều lần muốn xông vào nhưng đều bị ngăn cản, mãi đến một ngày một đêm nàng vẫn chưa sinh được, mọi người đều bảo sinh con đâu lòng như thế, không sao, nhưng hần thật sự nghe không vô, hần chỉ muốn ngay lập tức đến bên cạnh nàng mà thôi, hần lại một lần nữa định xông vào thì bên trong truyền ra tiếng khóc trẻ con

“sinh rồi, sinh rồi” Vũ phu nhân vui mừng chạy ra báo.

“nương, là trai hay gái vậy” Ngọc Linh phấn khởi

“là con trai, là con trai”

“tỷ phu chúc mừng” Ngọc Linh lập tức quay sang Ngự Long liên tục chúc mừng.

Hắn giờ phút này mừng như điên, hắn làm cha rồi, hắn có con trai rồi, là con của hắn và Tuyết nhi, nhưng không được bao lâu thì lại thêm một trận hốt hoảng.

“phu nhân, vẫn còn..vẫn còn.một thai nhi nữa” một nha hoàn hốt hải chạy ra.

“cái gì, song thai sao” Ngọc Linh ngạc nhiên

Lại thêm nửa ngày bận rộn, rốt cuộc hài nhi thứ hai đã ra đời,lần này là một nữ nhi, Hoàng Ngự Long tự thề với lòng, sinh một lần có đủ long phượng, hắn tuyệt đối không bao giờ để nàng sinh con nữa, tuyệt đối không để nàng chịu nỗi khổ mang thai sinh con nữa.

Ngọc Tuyết vì mệt mỏi đã ngủ một ngày một đêm, khi tỉnh dậy đã thấy Ngự Long bên cạnh.

“Tuyết nhi nàng tỉnh rồi” hắn dịu dàng cười nhìn nàng

“Long, chúng ta có con rồi” nàng đôi mắt ướt lệ vì xúc động.

“ngoan đừng khóc, đây là chuyện vui mà, chúng ta không chỉ có một mà là hai đứa, nàng sinh long phượng thai, từ giờ ta sẽ không để nàng chịu khổ nữa, chúng ta sẽ không sinh nữa” hắn nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ của nàng

“ngốc, sinh con phải như vậy mà” nàng cười khổ.

“ta mặc kệ, chúng ta không sinh nữa, hơn nữa hai đứa là đủ lắm rồi, nếu sinh thêm chúng tối ngày cứ quần lấy nàng thì sao, nàng là của ta mà” nói đến đây gương mặt hắn phụng phịu chề môi trông rất đáng yêu

“được” nàng cười gật đầu, thiệt là hết nói mà.

“mau bồng con đến cho thiếp xem đi”

“được” hắn lập tức tiến đến nôi, mang hai đứa trẻ còn đang ngủ say đến bên cạnh nàng, cả hai nhìn hai đứa trẻ đều mỉm cười, giờ đây gia đình này mới thật sự trọn vẹn

Tết nguyên tiêu năm nay thế hệ thứ tư của Lăng Vân sơn trang đã ra đời, liệu sau hai mươi năm nữa, những đứa trẻ này sẽ ra sao, có làm cho võ lâm sóng gió không yên hay không, đó lại là một câu chuyện khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nu-va-dai-ma-dau>